

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 8 / IV legislatura / Primer període

Dijous, 28 de maig de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 7

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i un minut.

Debat general sobre l'acció política i de govern en matèria d'agricultura (Continuació.)

Intervenció del G. P. Popular: *Sr. Llorens (P) (p. 275).*

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 279).*

Rèplica: *Sr. Llorens (P) (p. 280).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 281).*

Segona rèplica: *Sr. Llorens (P) (p. 281).*

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Pueyo (ERC) (p. 281).*

Resposta: *Conseller (p. 284).*

Rèplica: *Sr. Pueyo (ERC) (p. 286).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 287).*

Intervenció del G. Socialista: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 288).*

Resposta: *Conseller (p. 292).*

SUMARI (2)

Rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 295).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 296).*

Segona rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 296).*

Segona contrarèplica: *Conseller (p. 297).*

Tercera rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 297).*

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: *Sr. Parera (CiU) (p. 297).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia.

Nota de rectificació (p. 300).

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 7.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Més ben dit, es reprèn.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Les intervencions seran de trenta minuts, l'ordre d'intervenció serà de menor a major. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llorens.

(Remor de veus.)

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor conseller, gràcies per haver acceptat el debat que li va demanar el Partit Popular, però, amb tota cordialitat, li haig de dir que el debat comença avui, perquè ahir, senyor conseller, vostè va llegir un informe; un informe en el qual ens va descriure la situació d'un país i d'un sector que no semblaven ni Catalunya ni la pagesia catalana, semblava que estàvem en el país millor i més meravellós possible, en una espècie de món feliç d'Aldous Huxley, que, per descomptat, no comparteixen, en la seva opinió, els agricultors, els pagesos i els ramaders catalans.

Miri, senyor conseller, si nosaltres no fem un diagnòstic de la realitat ajustat a la veritat, tampoc podrem trobar les solucions per millorar la situació. I vostè va dir ahir que en un debat no es pot arribar a un detall petit..., hi estem d'acord, però una cosa és l'ambigüitat que caracteritza les seves propostes i l'altra és concretar sobre problemes generals, sobre la situació de la política agrària, que és el que es pretén amb aquest debat, que, per al nostre grup, comença avui.

(Remor de veus.)

Miri, senyor conseller, jo li proposo el següent: parlem el més clar possible perquè ens puguin entendre els destinataris d'aquest debat, que són els nostres pagesos. Concretament, parlem del mateix, és a dir, si vostè diu una cosa i jo no li contesto sobre el que vostè diu, i després vostè no em contesta sobre el que jo li proposo, naturalment, no ens entendrem, perquè la finalitat final d'un debat, per al que serveix fonamentalment la política és per arribar a acords al més ampli possible, i jo tinc el convenciment que això és el que esperen els agricultors i ramaders catalans d'aquest debat, que jo em preguntava ahir a veure si servirà o no servirà per a res, ara que ja el tenim; jo tinc l'esperança que ha de servir per a molt, no per trobar situacions o solucions miraculoses, sinó per arribar a compromisos que puguin millorar la situació. Però per això ens hem de posar d'acord en el diagnòstic de la malaltia que pateix el sector agrari en general, el català també, i en els remeis que entre tots cal trobar en aquest debat.

I per parlar d'això jo li accepto la seva al·lusió a la política internacional del GATT, ja que condiciona la situació del sector

agrari català, i l'acompanyo en aquest tipus de raonament. Certament a Europa es produeixen excedents de producció agrària, és a dir, produïm més del que consumim; llavors, aquells excedents cal subvencionar-los perquè no poden entrar en el mercat internacional als preus lliures perquè el nostre cost de producció és molt superior al dels països que dominen el GATT. Estats Units, Austràlia, Canadà tenen grans superfícies d'explotació agrària, sembren amb avioneta, i els països en vies de desenvolupament, que són precisament als quals els ven tecnologia punta i maquinària d'Estats Units, també tenen menys costos de producció. Per tant, amb aquesta espècie de conflicte d'interessos, que no és una altra cosa, entre el GATT i la Comunitat Econòmica Europea, se'ns obliga que se suprimeixin les subvencions dels excedents perquè nosaltres entrem al lliure mercat a competir lliurement amb els preus, i això condiciona la situació del nostre sector agrari.

Això fa que l'última reforma de la política agrària comunitària —com ja saben tots vostès, senyories— està determinada per una disminució dels preus d'intervenció en un 29% els tres propers anys, per disminuir els excedents, i amb una substitució de la política de preus d'intervenció per una d'ajuda directa a rendes.

(Remor de veus.)

La Comunitat Econòmica Europea i la integració en aquesta Comunitat Econòmica Europea també ens ha afectat; ens afecta greument la situació del sector agrari; ens va afectar...

Senyor president, és que em distrec una mica...

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, segueixi.

El Sr. LLORENS: Ens va afectar la integració del sector agrari espanyol en el Mercat Comú; es va fer una negociació precipitada, es va fer una mala negociació, es va deixar el sector agrari cap al final i es va firmar en blanc; es van firmar en blanc una sèrie de serrells, una sèrie de serrells que es repartien els nostres socis comunitaris, perquè el ministre del Govern socialista en aquella època arribava a les negociacions en tren quan els altres tomaven en avió després de repartir-se el pastís, i, naturalment, dia a dia ens assabentàvem de què eren aquells serrells i en quines situacions col·locaven l'agricultura espanyola i la catalana també.

Ara, el ministre Solbes ha aconseguit en l'última negociació un augment de la quota de les produccions làcties, la qual cosa prova que si s'hagués estat allí en el moment oportú, es podria haver negociat o renegociat, perquè ho ha fet el ministre Solbes en el cas concret de la llet augmentant les quotes de la producció fins a la producció real.

I ara, en aquests moments, queden dues qüestions pendents que caldria també renegociar, perquè és absolutament injust que les nostres fruites i verdures no tinguin lliure trànsit des del gener del 93, on entra en vigor l'Acta Única europea, és a dir, estiguin sotmeses a tot tipus de traves a l'exportació a la Comunitat Econòmica Europea —nosaltres en som membres—, en forma de calendari de referències, contingents, preus de referència, i, en canvi, sigui el Govern central espanyol, el Govern central socialista, el que hagi demanat i aconseguit una zona de lliure canvi amb els països del Magrib, que tenen una agricultura mediterrània competitiva amb la nostra, de productes hortofructícoles i que produeixen molt més barat perquè tenen uns costos de producció, per exemple, socials, salarials, molt més baixos que els que tenim aquí: un jornalier allí cobra 300 pessetes al

dia, no paguen Seguretat Social, tenen una subvenció total per a totes les inversions agràries i, no solament venen a Europa més barat, sinó que estan venent aquí a Espanya, concretament a Barcelona, ja s'estan descarregant camions marroquins perquè els francesos els rebutgen pels controls sanitaris. Per tant, crec que és urgent que les nostres fruites i verdures tinguin lliure trànsit, després sobretot que en tenen les marroquines.

I cal demanar organització comuna de mercats per als fruits secs: ametlla i avellana. La situació dels productors d'avellanes, sobretot els de Tarragona, com la dels arrossers del delta de l'Ebre és desesperada. I aquí això dependrà que al Parlament de Catalunya ens posem d'acord totes les forces polítiques, perquè es té influència..., home, els socialistes catalans jo crec que tenen alguna cosa a veure amb els socialistes que manen a Madrid, i a mi m'agradaria que es pronunciessin sobre aquestes qüestions, que són objectives i que afecten el sector agrari, i Convergència, no cal dir-ho, governen amb vostès, o, almenys, hi estan d'acord en moltíssimes coses, en les coses importants (*remor de veus*)..., suposo que és important el que estic dient i la situació del sector agrari, sobretot per als pagesos catalans, i la utilitat d'aquesta necessitat depèn de la seva influència, dels socialistes, dels convergents i, naturalment, des de l'oposició, que diem el mateix, aquí i allí.

Bé, vostè també té raó, senyor conseller —no tota la raó, perquè no totes les responsabilitats estan allí—, en determinades responsabilitats del Govern socialista, del Govern central socialista, que també ha condicionat la situació actual del camp català. Què ha fet malament, al nostre entendre —i al dels pagesos, vaja—, el Govern central socialista: negociar, com he dit, pèssimament la integració del sector agrari espanyol; desapropiar les ajudes comunitàries que dona la Comunitat Econòmica Europea per ajudar els sectors agraris dels països membres de la Comunitat, perquè tots són sectors en reconversió, i, per tant, la Comunitat Econòmica Europea, per avançar les jubilacions, per l'abandó de cultius, per una sèrie d'ajudes als agricultors, aporta la meitat dels fons necessaris, amb la condició que cada país aportï l'altra meitat; és un negoci rodó. Doncs bé, mentre un agricultor espanyol ha rebut, com a mitjana per aquests conceptes 100.000 pessetes l'any, un agricultor comunitari n'ha rebut quatre vegades més, 400.000 pessetes l'any.

I què està fent ara el Govern socialista? Doncs segueix ajustant els impostos: l'estimació objectiva singular simplificada es canvia de càlcul per cobrar més, i aquí nosaltres hem de demanar que se segueixi com fins ara, almenys que se segueixi com fins ara, amb l'actual sistema de càlcul. I què no està fent? Doncs acceptar l'exempció de l'impost de transmissions successòries de pares a fills en patrimonis inferiors a 50 milions de pessetes que es comprometin al cultiu directe de l'explotació durant un període mínim de cinc anys, si és que volem que algú quedi al camp. Aquesta proposta, la vam presentar nosaltres a Madrid la setmana passada al Congrés de Diputats, i cert és que vostès, senyors de Convergència, hi van donar suport, però que aquí, des que tenen transferida la recaptació d'aquest impost, estan aplicant unes valoracions en funció dels teòrics preus de mercat, quan s'haurien d'aplicar en funció de la rendibilitat de l'ús de la terra.

Per últim, doncs, senyor conseller, acceptarà que jo l'hagi acompanyat en la responsabilitat dels altres. Però jo vaig notar ahir, una vegada més, que seguim en allò de sempre: tota la cul-

pa és dels altres, i no tenim en compte que la Generalitat de Catalunya, a part d'algunes transferències que queden —moltes d'elles raonables, i no posaríem obstacles per demanar-les—, té pràcticament totes les competències i tota la responsabilitat en matèria de política agrària. Miri, en les responsabilitats dels altres, ja hem dit que es pot demanar, es pot influir; en les pròpies, la seva decisió és definitiva, la seva i, sobretot, la del president Pujol, que és qui té la clau de l'aixeta, que fins ara la té pràcticament tancada per al sector agrari. Perquè aquí farem una sèrie de propostes i, si no hi ha dotació pressupostària..., i després en parlarem, de la que es destina a agricultura i la compararem utilitzant els paràmetres que vostè vulgui amb la que s'hi destina en altres comunitats autònomes i veurà que la comparació no es resisteix, i veurà com el que falta fonamentalment és dotació pressupostària, i, si no hi ha dotació pressupostària, poc hi podem fer.

En primer lloc, què és el que cal fer, què és el que podríem fer des d'aquí? Aprofitar el 1.887 per a modernització de les explotacions, que regula per primera vegada la participació de les comunitats autònomes en aquests projectes cofinançats per la Comunitat Econòmica Europea; allí hi ha possibilitats interessants, com la instal·lació dels joves agricultors, que serà competència de les comunitats autònomes, i que crec que cal aprofitar. I, en aquest sentit, senyor conseller, jo no estic d'acord amb les declaracions que va fer a Lleida, que va dir: «Nosaltres no firmem el conveni regulador del 1887 fins que no es paguin les subvencions i els préstecs del 808.» Tinc allí el retall i després l'hi ensenyaré, el retall del diari.

És clar, em sembla malament perquè vostès van donar suport a l'ajornament sense data que va donar el Govern socialista quan se li va reclamar el pagament d'aquestes subvencions, li van donar suport sense data; no l'han avançat, que és el que havien de fer, i, en definitiva, quan no paga Madrid resulta que no paguen vostès, i qui paga el *pato* és el pagès català.

Amb el 808 cal fer: que es paguin des d'aquí i s'avancin totes les peticions que han anat pel 808, prèvia oferta que qui vulgui acollir-se al 1.887, que és més restrictiu i menys operatiu, es vulgui mantenir amb el 808, la qual tramitació i gestió ja va aprovar la Generalitat de Catalunya al seu dia.

Miri, per preparar les jubilacions, per aprofitar les jubilacions anticipades i l'abandó de cultius cal també, des d'aquí, habilitar crèdits per complementar les actuals i insuficients aportacions del Govern central socialista. I això es pot fer fent uns fons de complement que incrementin, com a mínim, lo 20% de les percepcions que s'obtenen per a aquestes ajudes, perquè en aquests moments lo que tenim, lo que té el Govern central són mil milions per a les jubilacions avançades, suposem que la Comunitat Econòmica Europea posi uns altres mil milions, són dos mil milions per jubilar, a 750.000 pessetes per pagès, poc més de dos mil pagesos en l'àmbit de tot l'Estat espanyol. Ja em dirà vostè amb quin incentiu, quan la percepció és inferior al salari mínim interprofessional.

Des d'aquí ningú l'impedeix que ho millorem. Vostè, el 1.887, l'ha arreglat, ha negociat amb la Comunitat Econòmica Europea unes millores, faci-ho ara també per complementar aquests fons d'aquestes ajudes de programes vius que tenim ara a la Comunitat Econòmica Europea. És a dir, podem fer perfectament totes aquestes qüestions, i, a més, ja, què és el que cal fer des de la política pròpia de la Generalitat.

Miri, vostè ahir ens va fer una —en relació amb el seu informe— detalladíssima, exhaustiva, detallada, pesadíssima —perdoni, senyor conseller—, sobre les característiques del nostre sector agrari. Vam arribar a unes conclusions, aquí es té un percentatge de població activa agrària inferior no a la de la mitjana comunitària, sinó també a l'espanyola; estem per sobre del 4, 4,5. Hi ha envelliment de la nostra població activa agrària; hi ha dos tipus d'agricultura: en zones deprimides i en zones desenvolupades. Hi ha dos tipus d'agricultura també: continental i mediterrània. I hi ha també una dada que és suficientment reveladora, que és que no ens autoabastem, és a dir, que estem a punt de ser deficitaris. D'aquí la importància de mantenir la població rural, aquí, a Catalunya, al seu lloc. Primer, perquè presenta una producció agrària equilibrada per al nostre autoabastament i perquè no haguem de dependre dels altres. I, segon, perquè a l'agricultor i al ramader, vostè ja ho va dir ahir i hi estem d'acord, que li correspon un doble paper, a més de ser agent productor, a partir d'ara haurà de ser agent conservador del medi natural i ambiental, perquè, si no, ja em contarà qui es queda allí, i qui ens frenarà els perills de l'erosió i de l'abandó de cultius. Però, és clar, perquè es quedi la població agrària al camp, cal crear una sèrie d'incentius, sobretot arribant que els percentatges són bastant acceptables.

I què necessitem, en primer lloc? Doncs, miri, per a competir amb Europa, quan el pagesos comunitaris paguen la meitat dels interessos que els nostres, el que cal fer és crear unes línies de finançament adients, suficients i adequades. I per això nosaltres proposem crèdits de campanya, amb un interès no superior al 6%, perquè els pagesos paguen per avançat i cobren, quan cobren, endarreridament; subvenció dels diferencials dels interessos que demanin els agricultors per fer millores en les estructures agràries, de forma que els interessos resultants entre el que els apliquen els bancs i el que hagin de pagar ells sigui inferior al 6%, i una societat de garanties recíproques que avaluï aquests préstecs, perquè l'altre dia vam comentar, senyor conseller, que el pagès no pot demanar hipoteques al 15 o al 17%, perquè, en primer lloc, a vegades no els ho accepten i són molt, molt cares, superiors a la rendibilitat que es pot esperar de la inversió agrària, i jo crec que l'aval substituiria amb avantatge aquests préstecs i, a més, funciona en el sector industrial. En el sector industrial ja hi ha una societat de garanties recíproques aquí, en la política de la Generalitat. Nosaltres volem que es gestioni millor i que funcioni aquí, perquè pensem que vostè té la mateixa influència que el conseller d'Indústria, i el sector agrari no està millor que el sector industrial.

Per a les estructures agràries nosaltres proposem que s'incrementin la concentració parcel·laria, perquè no sé quantes hectàrees vostès concentren l'any, però molt poques, i tenen totes les competències transferides. I que vostès subvencionin totalment les successions de l'abandó voluntari de cultius, les despeses de registre i notaria, i la permuta de finques per a augmentar la base territorial de les parcel·les, de les explotacions. Indústries agràries: senyor conseller, bé, alguna cosa fallarà quan són els de Múrcia i els de València els que vénen i fan el negoci amb els nostres productes; caldria estimular l'aprofitament dels nostres productes aquí, augmentar el valor afegit de les nostres explotacions, absorbir l'excedent que es pugui produir de població agrària, i això es fa estimulant, subvencionant, d'una forma en unes zones, el 25%, dels titulars que instal·lin una no-

va indústria; a les zones desfavorides es podria apujar al 40%. En l'agricultura associativa, les cooperatives —hi estem d'acord— necessiten un pla de sanejament; ja s'havia d'haver fet fa temps un pla de sanejament, i un estudi de la viabilitat. Cal estimular la constitució de les APA, les associacions de productors agraris, perquè arribin als mínims en nombre de socis i en volum de comercialització que exigeix el reglament de la Comunitat Econòmica Europea. I això es fa subvencionant les despeses de constitució i les d'administració i gerència, com a mínim, els tres primers anys.

En ordre a la representativitat i participació del sector, nosaltres som partidaris que es faci un reconeixement institucional dels sindicats pagesos, mitjançant un marc jurídic propi, que es demanin les transferències en matèria de cambres agràries —que la sentència del Tribunal Constitucional va dir que les competències eren de la Generalitat—, i que es convoquin unes eleccions a cambres agràries, d'acord amb la Llei aprovada pel Parlament de Catalunya, en el termini màxim d'un any, des que es produeixin les transferències. I que amb les subvencions es marquin criteris objectius a l'hora de concedir-les als sindicats.

Per a la promoció dels productes catalans nosaltres podríem transformar el que és actualment una llotja de contractació i un mercat testimoni com és Mercalleida, per promoure el consum dels productes agroalimentaris catalans al mercat interior, al mercat nacional i al mercat exterior.

En el sector pesquer: dir de passada que no s'apliquen criteris clars per a la veda i que s'estan retallant, per part de l'Administració central i la d'aquí, les competències de les confraries dels pescadors, i que, en definitiva, es necessita una urgent concentració de la política pesquera entre l'Administració i les confraries, perquè també estan patint les conseqüències d'un mal Tractat d'adhesió.

Miri: finançament i funcionament. No hi ha finançament, i el funcionament és millorable; és millorable, senyor conseller. Diguéssim que algunes de les deficiències que al seu dia apuntava Convergència quan estava a l'oposició a Madrid, aquí es repeteixen i es multipliquen, amb la designació arbitrària dels llocs de lliure designació polititzada, des de les *jefatures* de secció, amb assignacions retributives a la persona i no al lloc, amb uns funcionaris que tenim desmotivats, amb una falta de coordinació entre les administracions. Li poso un exemple: l'altre dia em comentaven..., lo SENPA estava al costat d'una delegació territorial de la Generalitat, aquí, ja ho saben; bé, resulta que de sobte han posat una paret perquè no es comuniquessin les dues delegacions, i llavors l'agricultor ha de pujar al SENPA, ha de baixar, ha de tornar a pujar, el tornen boig. Per què? Perquè en definitiva hi ha un excés de zel de competències per veure qui s'apunta el tant i el que hauríem de tenir tots present és que el tant o les subvencions —escasses—, se les haurien d'apuntar els nostres pagesos.

Miri, podríem fer un balanç de sumes i restes —ja se m'està esgotant el temps—; veritablement aquí no s'esgota el debat, senyor conseller, però s'està creant la necessitat —i vostè ho haurà sentit— que han de fer un llibre blanc, un llibre blanc amb la participació de tots els sectors, dels representants de tots els sectors, de les organitzacions professionals agràries, dels representants dels grups polítics aquí, i perquè puguem seguir el compliment dels acords a què puguem arribar aquí, i perquè puguem vetllar per aquestes noves mesures d'acompanyament,

que acompanyaran la reforma de la política agrària comunitària, aquestes mesures de reforestació, aquests incentius a la jubilació anticipada, aquestes mesures de foment de l'agricultura biològica, que tant li agrada a vostè —i als agricultors suposo que també—, i que és una mesura interessant però no l'única.

I, a l'hora d'arribar al balanç de sumes i restes —que és una frase que jo recordo amb la qual acaba molts discursos el senyor Pujol—, doncs, naturalment que hi ha sumes, sumes: vostès en matèria d'assegurances agràries han millorat, amb les agrupacions de defensa, em sembla que és una iniciativa positiva, pot ser condemnada al fracàs, perquè el que passa és que els pagesos no poden pagar més, a veure si se n'adona, i llavors aquelles funcions del gestor, les hauria de fer un funcionari, que és la que abans feia. En matèria d'incendis forestals s'ha avançat, s'ha avançat i s'ha millorat molt. Les oficines comarcals són una bona idea, però més proximitat no vol dir més presència; no hi ha més presència, cal estimular els funcionaris perquè van sortint.

Vostè ahir va fer una manifestació preocupant, va dir: «i els agricultors estan tan informats que ja no cal sortir a informar-los». Miri, els agricultors..., perquè va dir: «Els agents d'extensió agrària» —o ho vaig entendre malament—, «els agents d'extensió agrària ja no surten tant...» Bé, en definitiva estan fent feines burocràtiques, no fan el que feien, que era molt interessant per al sector agrari, i sense cambres i sense agents d'extensió agrària, doncs, cada vegada hi ha menys informació. Doncs, miri, els agents d'extensió agrària, haurien de sortir, però a més, primer, caldria informar-los, perquè no es pot informar desinformadament, i en aquests moments hi ha una desinformació total.

Millora del medi rural: s'ha fet, vostè va parlar de millora d'infraestructures. Hi ha moltes masies, jo veig moltes masies sense telèfon o sense electrificació rural, i sobre habitatge, sobre la reconstrucció d'habitatges rurals ahir no es va dir res. Zones d'ordenació d'explotacions vives en aquests moments n'hi ha dues o tres: el Pallars, el Solsonès, se'n podrien fer moltes més, i a més estan molt descontentes, s'ha aplicat molt poca inversió i la que ve és finalista, ve des del Govern central.

En resum, senyor conseller, tornem a això d'abans, concretament. Jo he fet un sèrie de propostes —i suposo que estan, les he recollit de les informacions que tinc amb les converses i amb els contactes que tinc amb el sector agrari i amb els sindicats agraris—, vostè és un home que parla molt —ja li ho vaig dir el primer dia— amb els pagesos, hi té un tarannà, doncs, molt millor que el seu antecessor, que des de l'oposició hagués estat més estimulant, però, per descomptat, menys constructiu. Amb vostè és possible, jo crec, parlar, i, a més, arribar a acords. Ara, jo no sé si parla..., parla molt, però si escolta tant com parla, perquè la veritat és que després hi ha una sèrie d'acords que es prenen a les taules de concertació i tot això i que no ens passi el mateix que passava amb el conseller Miró, que se'n firmaven de fabulosos i al cap de set anys no se n'ha complert ni un. I en aquest moment fa aquesta sensació sobretot quan vostè parla amb l'optimisme que parla de la situació del sector agrari, que unes altres vegades ho contrasta amb el pessimisme, perquè l'altre dia, quan va venir a Lleida i diu: «hi ha un excés de producció de la producció fruitera», i ja va desmoralitzar els pagesos i aleshores els preus baixen, i, bé, quan hi ha un excés de producció, doncs, el que s'hauria de fer és ajudar els excedents,

estimular els productors perquè puguin anar a la indústria de sucres o de carotens.

Però, en fi, això és una qüestió de matís, però el que passa és que a vostè de vegades se l'ha de seguir per la premsa; perquè, en definitiva, senyor conseller, ja hem parlat de deficiències de gestió, millorables, hem parlat de falta d'esforços pressupostaris, sense la qual cosa no podem fer res, i això depèn del senyor Pujol, que és qui mana. Home, vostè hi té influència! Havia estat secretari interdepartamental abans de ser conseller, es veu que és la cantera dels consellers d'agricultura. Per tant, això ens fa obrir unes certes esperances, que hi haurà influència per poder a portar aquesta sèrie de mesures que nosaltres proposem aquí, perquè, si no, no podrem fer res.

I, per acabar, com diu el senyor Pujol moltes vegades, que res del que passa a Catalunya li és aliè, ni a vostè, senyor Pujol, que és el President de la Generalitat i de tots els catalans, ni a cap dels grups polítics aquí representats, però sobretot, al nostre sector agrari, i cregui'm, senyor Pujol, independentment dels informes que li pugui transmetre el senyor conseller, vostè sap que l'agricultor català, l'agricultor català, en aquests moments, a més de desinformat està desmoralitzat, se sent abandonat pel govern d'aquí, pel Govern central, pel govern de la Comunitat Econòmica Europea; ja no creu en res, i en aquests moments, des del govern de casa, se l'ha d'ajudar. Perquè naturalment que quan un diu, des de les competències i les responsabilitats de la Generalitat: «miri, vostè, la situació de l'atur aquí a Catalunya ha millorat, i hi ha una responsabilitat en aquesta millora de l'atur a Catalunya respecte a altres comunitats autònomes», també hi haurà alguna altra responsabilitat quan es reconeix, per part del conseller, que la renda agrària dels pagesos catalans s'ha abaixat en un 11%, i alguna cosa es podrà fer; molt més del que s'està fent aquí.

Nosaltres podríem parlar de Castella-Lleó, de Galícia, comunitats autònomes on nosaltres governem. Miri, a Castella-Lleó: per al nostre sector agrari, 38.000 milions de pessetes; més del doble. En despeses no se n'hi va la meitat, com aquí; se n'hi va una tercera part sobre un pressupost total de 170.000 milions de pessetes; és a dir, sobre un pressupost total que és una desena part del pressupost total de la Generalitat, que és d'1,4 bilions de pessetes, allí al sector agrari se li destina més del doble del que se li destina aquí. Naturalment, si no fem un esforç pressupostari no trobarem les solucions que el nostre sector agrari espera.

I no pretenem, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyors de tots els grups polítics aquí representats, no pretenem tenir la veritat absoluta de totes les solucions que nosaltres presentem als problemes del sector agrari, a les insuficiències, deficiències i mancances d'una política agrària manifestament millorable. No ho pretenem, però a allò que sí que hem d'arribar és a acords al més ampli possible perquè aquest debat serveixi per a alguna cosa, perquè s'han creat, a més, unes expectatives davant els pagesos que no podem defraudar. I tingui vostè la seguretat que des de la lleialtat constitucional i política res ens agradaria més a nosaltres, almenys al Grup que jo tinc l'honor de representar en aquests moments, que pujar aquí a la tribuna i dintre de sis o vuit mesos, igual que li he dit en matèria d'incendis forestals: «Senyor conseller, estem d'acord amb aquest tipus de mesures.» Nosaltres avui, d'aquí, avui i demà, hem de sortir amb un gran pacte polític, amb uns acords

comuns per solucionar la crisi del sector agrari català. I no es tracta —jo a la millor no comparteixo alguns estils, algunes declaracions, algunes manifestacions—, no es tracta de demanar dimissions. Vostè, senyor conseller, doncs, fa el que pot, suposo. Es podria fer millor, possiblement; té una estructura, allí, que no l'ha canviat des de fa molt de temps; falten motivacions, però sobretot falten pressupostos. Del que es tracta és de tenir una política agrària perquè no és que sigui dolenta, no és que sigui bona; és que no n'hi ha. És que vostè ahir va dir una sèrie de coses desconnectades, no va dir com les faria, quan les faria, no va concretar res. Llavors, jo, senyor conseller, que, amb tots els respectes, penso que el debat comença avui, el que sí que li demano és que contesti aquestes qüestions. Jo ja li he contestat i l'he acompanyat a les que vostè plantejava ahir.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Llorens. Té la paraula l'honorable conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, diputat senyor Llorens, permeti'm, en primer lloc, que li agraeixi aquest to, doncs, cordial i constructiu de la seva intervenció en aquest debat de política agrària, en aquest debat general de política agrària. Permeti'm també que li corregeixi la seva afirmació quan diu que el debat general, el va demanar el seu Grup parlamentari. El debat general, senyor diputat, el va demanar el molt honorable president de la Generalitat. A més, hi ha un altre fet: vostè no té obligació de saber-ho perquè fa poc temps que és diputat en aquesta cambra, però, d'acord amb el Reglament de la cambra, un grup parlamentari sol no pot demanar un debat general; són dos grups parlamentaris que ho han de demanar. O bé ho ha de demanar un nombre de diputats del qual el seu Grup parlamentari tampoc —en aquests moments— disposa en aquesta cambra. Per tant, això, sento que els seus companys de grup no l'haguessin informat d'aquesta matèria, però el Grup Parlamentari Popular no podia demanar un debat general d'agricultura.

Senyor diputat, jo l'he escoltat en tot això que vostè m'ha dit, el que passa és que lamento que vostè no m'hagués escoltat a mi ahir. Jo sí que l'he escoltat, jo he escoltat el que ha dit i analitzarem després els diferents aspectes que vostè m'ha plantejat, però el que lamento és que vostè no m'escoltés ahir, perquè això d'un país meravellós sobre l'agricultura em sembla que no ho vaig dir, i vaig dir que l'agricultura catalana tenia problemes, tenia seriosos problemes; fins i tot aquest va ser un dels arguments que vaig donar per plantejar la necessitat de fer aquest debat, i vaig convidar tots els grups d'aquesta cambra a fer una reflexió, una reflexió que vostè, que el seu Grup han fet, i que han aportat aquí una sèrie de dades, i que, evidentment, li agraeixo; però, evidentment, no digui allò que jo no vaig dir, que la situació era meravellosa. Tampoc vaig dir el que va dir vostè fa uns dies en un article a la premsa de Lleida —que també llegeixo la premsa de Lleida, naturalment—, quan deia: «*El mundo agrario en llamas*»; no, això tampoc ho vaig dir, evidentment. Ja hem parlat abans dels incendis forestals.

Vostè ha parlat del GATT i de la política agrària comuna. Jo crec que coincidim en moltes de les apreciacions que vostè fa: en aquesta transformació que representa la nova política agrària comunitària; en el que representen aquests acords en països tercers, que, evidentment, ens porten aquí una sèrie de productes:

ha parlat de l'ametlla i de l'avellana, i ha parlat també d'aquest acord amb el Magrib, d'un acord amb el Magrib que estic segur que lesionarà molt poc els interessos de l'agricultura del nord d'Europa, evidentment, però no podran dir el mateix els de l'agricultura mediterrània. Em preocupa, evidentment, que aquest acord del Magrib que ha vingut o que està envoltat d'un acord per a la pesca, per a la pesca en unes certes zones d'unes certes comunitats autònomes de l'Estat espanyol, doncs, no pugui ser un perjudici greu per a l'agricultura mediterrània; em preocupa, evidentment. Em preocupa que la Comunitat Europea, doncs, en aquest sentit, tingui una projecció massa nòrdica i que els productes mediterranis puguin en alguns casos estar marginats, separats.

Vostè ha parlat dels ajuts de la Comunitat Econòmica Europea. Evidentment que hem de fer el possible per mirar d'aprofitar-los. I ha parlat també de la fiscalitat. Jo en vaig parlar ahir, de la fiscalitat. Vaig parlar-ne en un tema molt concret, vaig parlar del tema de les transmissions patrimonials. Podria parlar també d'altres coses; evidentment. Vostè sap que el Grup Català al Congrés ha presentat unes proposicions de llei, una sobre la fiscalitat, però una altra també sobre un aspecte tan important per als agricultors en aquest moment com és el de l'estimació objectiva singular simplificada, que s'anulla i que passa a un altre sistema que en la seva aplicació perjudicarà realment els agricultors a l'hora de fer les seves declaracions de renda. I això ho hem presentat i esperem, evidentment, que el Congrés de Diputats hi doni el suport i que es modifiqui aquesta legislació que realment va en contra dels interessos dels nostres agricultors.

Vostè ha parlat també dels pressupostos, del que fem nosaltres. Evidentment, no tot és Madrid, no tot és Brussel·les. Algun mitjà potser deia que tota la culpa és dels altres; no, no, també nosaltres, evidentment, tenim la nostra responsabilitat i com vostè ha posat avui en boca del president Pujol i jo ahir també vaig dir-ho, res del que passa a Catalunya ens és aliè. Ens considerem responsables de tot el que passa i farem el possible per esmenar-ho, des de Barcelona, en el que tinguem competències, fent les gestions oportunes de cara a Madrid i anant a Brussel·les quan calgui, on tenim ja una oficina permanent, com li vaig comentar ahir.

Sobre l'aplicació de modernització, el Decret 1887. Jo no sé el que van recollir els mitjans de Lleida en les declaracions que vaig fer des de Maials. Jo el que vaig dir és que hi havia un problema pendent d'uns expedients del 808 que el Ministeri ens deia que no se'n volia fer càrrec i això, naturalment, ho posava com a raó per demorar la signatura de l'acord del 1887, signatura que, d'altra banda, no podia ser efectiva, perquè les ordres de la seva aplicació no estaven encara convalidades per Brussel·les, però aquesta setmana passada, parlant amb el Ministeri i arribant-me ja de Brussel·les la nota que aquestes ordres estaven homologades i que, per tant, podien aplicar-se a partir de primers del mes que ve, vaig, evidentment, dir que anàvem a firmar l'acord. El que no faré mai és, per una qüestió de dret, perjudicar els interessos dels nostres agricultors, perjudicar els interessos dels nostres pagesos. I què faran aquells que van presentar uns expedients que jo crec..., uns expedients quan encara no estava tancada l'admissió d'expedients de modernització el mes de juny del 1991? Doncs, el que farem serà, senzillament, transformar aquells expedients —els que siguin transformables—

a la nova reglamentació, i dels que no siguin transformables ens en farem càrrec el Govern de la Generalitat, perquè això és el que hem de fer. El que no farem, evidentment, per una qüestió legal, de dret, serà perjudicar els interessos dels nostres pagesos.

Vostè ha parlat també de les jubilacions. Jo crec que en les jubilacions hi ha un decret insuficient en la legislació de l'Estat. És un decret insuficient perquè, com vostè sap, té una forta mancança, que és que no es pot transmetre la terra a un parent de primer grau, i això és una exigència que una persona que vulgui acollir-se a la prejubilació difícilment ho farà si sap que no pot transmetre la propietat de la terra. I això, evidentment, no és una cosa que digui que s'ha de modificar. El mateix ministre, Pedro Solbes, la setmana passada, signant els acords amb les organitzacions professionals agràries, deia que aquest decret de prejubilació no estava ben establert i s'hauria de millorar, s'hauria de canviar. Jo comparteixo, en aquest sentit, l'apreciació del senyor Solbes.

A mi m'hauria agradat... Ha parlat vostè de la nostra Administració i de l'Administració de Madrid i ha posat, potser, alguna anècdota. A mi, de tota manera, m'hauria agradat que hagués defensat també el principi d'administració única, que hauria estat positiu per a la nostra agricultura i que, com vostè sap, és una expressió que també un president d'una comunitat autònoma de les que vostès governen en va parlar a bastament. Jo crec que, en aquest cas, una administració única seria més efectiva de cara als nostres pagesos, de cara a l'administració de la nostra agricultura.

Em parla dels llocs de lliure designació. Senyor diputat, els llocs de lliure designació són de lliure designació; per això estan qualificats d'aquesta manera, evidentment.

L'extensió agrària. Jo estic d'acord que l'extensió agrària en aquests moments, en aquests anys passats, amb la implantació del reglament de modernització, han hagut de fer —les persones que feien extensió agrària—, han hagut d'ajudar a la tramitació d'expedients i potser en aquest sentit no hi ha hagut tanta presència en el camp com era necessària. Comparteixo aquesta apreciació i, evidentment, mirarem en aquest sentit, doncs, d'esmenar-ho.

Vostè em deia finalment que no tenim una política agrària. Senyor diputat, jo ahir vaig fer una sèrie de propostes, una sèrie de vuit propostes sobre el que havia de ser la política agrària. Vostè pot compartir-les o discrepar-ne, però no ens digui, evidentment, que no tenim una política agrària. Nosaltres tenim una política agrària.

Em deia també que gastem pocs diners en agricultura. Jo li demanaria que també pensés, en aquest sentit, que de cara a l'agricultura hi ha una sèrie d'inversions que potser no estan en el pressupost estricte del nostre Departament, però que beneficien obertament el sector agrari, com són les inversions que està fent la Junta d'Aigües, la que està fent el Departament de Política Territorial a través de l'empresa pública Regs, SA. Són totes les obres del canal Algerri-Balaguer, per exemple; són tots els temes que estem fent nosaltres de concentració parcel·laria; són tots els temes que s'han fet en carreteres, que moltes d'elles han beneficiat també la població agrària.

Jo vaig demanar en aquest sentit, ahir, de fer una reflexió —en aquest sentit— sobre la problemàtica agrària, i la vaig fer amb unes propostes, amb unes propostes que jo lamento que no

se m'hagin concretat aquí. Vaig parlar de regs, vostè que és una persona tècnica agrària, enginyer agrari de Lleida, m'hauria agradat també sentir la seva opinió sobre els regs que estem fent a les terres de Lleida, els que hem començat i els que tenim endegats per fer. Jo crec que aquestes coses poden ser realment un canvi substancial de la situació.

Vostè em deia també que dintre de la situació agrària hi ha una situació de pessimisme. Jo ho comparteixo, jo ho comparteixo: hi ha sectors de la població agrària que estan en una situació de pessimisme. Ho comparteixo perquè els veig, perquè hi parlo, però també sé que hi ha una part de la població agrària que té ganes de fer coses, que té ganes de millorar la situació, que té ganes de pactar amb l'Administració reformes que puguem fer, que té ganes de donar suport a aquestes propostes per tal de fer un sector agrari més competitiu, un sector agrari que pugui competir amb aquest mercat únic europeu. Jo espero que tinguem ocasió de continuar parlant d'aquests temes durant aquest debat general d'agricultura.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Llorens pot fer un torn de rèplica de deu minuts.

El Sr. LLORENS: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo havia deixat el tema de regs... M'ho permetrà, és una picardia parlamentària, però jo sabia que vostè en parlaria, que vostè se sent molt satisfet de la política de regs de la Generalitat; però els pagesos no, perquè arriben tard. Jo sobre aquest aspecte, en les propostes de resolució que com a conseqüència d'aquest debat farem i presentarem i discutirem demà, i espero que les acceptin el Grup de la majoria, jo he de dir el següent: les conduccions principals i les conduccions secundàries fins al cap de l'explotació —per això parlo que s'ha de fer prèviament la concentració parcel·laria, per abaratir el cost de la xarxa—, això ha d'estar subvencionat totalment, perquè si no l'aigua arribarà als camps quan no hi hagi pagesos. Aquesta és la situació, això és el que em diuen al Segarra-Garrigues i a l'Algerri-Balaguer. No sé què li contaran a vostè, jo estic a les assemblees, també hi vaig d'oient..., no, diguéssim, en èpoques preelectorals, a asseure'm a la taula, però conec la situació.

Per tant, s'ha de posar un termini d'execució de les obres, perquè és que no s'ho creuen ja, n'han parlat tant de temps en tantes campanyes i ha passat tant de temps que els pagesos no es creuen que vindrà l'aigua, un termini de començament de les obres i un termini de finalització de les obres.

I hi ha una iniciativa molt interessant. L'aigua és un bé escàs, és interessant per fomentar la productivitat de les explotacions catalanes que han de competir a Europa; tot el que sigui estalviar aigua és molt beneficiós. Per tant, s'ha d'estimular la construcció d'embassaments reguladors que demanin els agricultors individuals o les comunitats de regants, tant en regs existents com en zones de secà que permetin donar dos regs de suport que poden salvar la collita, per exemple, els mesos de maig i juny. I com s'estimula? Subvencionant al 50% o al 40%, el que vostè vulgui, subvencionar alguna cosa, com feien quan depenien d'aquesta Administració central que no estava transferida —ja ho feien llavors, en aquella època.

Vostè ha parlat de llocs de lliure designació, ha set un lapsus; el que passa és que com que vostè ho designa lliurement tot..., jo ja... «Jefatura de secció» no és «llocs de lliure designa-

ció», i vostès els designen lliurement; i li porto la relació quan vulgui. I, és més, hi ha llocs que estan qualificats amb una remuneració i vostès, en funció de la persona que l'ocupa, l'augmenten o l'ajusten. Senyor conseller, és una cosa que està allí, no me la invento.

No han parlat de finançament? De finançament, no n'han parlat, tot han set bones paraules, però què diem dels crèdits de campanya?, què diem de subvencionar el diferencial d'interessos? Perquè aquesta potser és l'acció prioritària que podem fer perquè els nostres pagesos, els que tenen il·lusió la conservin, i els altres la recuperin perquè puguin competir a Europa. Però, com poden competir si estan pagant interessos de l'ordre del 15 i el 17% i a França paguen lo 4%? I em dirà: «aniran pel 1.887», però el 1.887 només subvenciona i dóna préstecs a un tram de la inversió, i no tots hi poden entrar, per aquí. Jo li parlo de subvencionar el diferencial d'interessos perquè els pagesos no paguin més del 6%, i li demano molt poc, però naturalment això es fa amb dotacions pressupostàries.

De l'Administració única, miri, eh?, senyor Vallvé, no em posi en situacions compromeses, jo no tinc la màxima responsabilitat en aquest partit, però entenc més o menys què vol dir l'Administració única; el que pot ser és que no entenguem el mateix, el seu Grup i el nostre, per «Administració única». Però, és clar, naturalment si hi ha un servei com és el SENPA, que està encarregat de regular els preus d'intervenció —i això ja no té un marc solament estatal, sinó un marc comunitari—, això no dependrà del fet que vostès la demanin o no la demanin, però hi ha zones d'interès nacional que es podrien transferir. Jo crec que és absolutament absurd que es tramitin i gestionin expedients i s'hagi de pagar a Madrid, i portar-ho cap aquí, cap allà..., perquè a més estem amb una patata calenta. Vostè diu als pagesos: «mirin, Madrid», els de Madrid diuen: «*mirin, Barcelona*»; tots junts: «*Brusselles*». I, és clar, la culpa, al final, dels pagesos, cap a Administració, tothom fa el que pot i tothom ho fa molt bé.

Jo, en últim lloc, li torno a dir que m'ha parlat d'aquelles qüestions en què estàvem d'acord. Vostè ahir va fer una sèrie de propostes concretes, i hi donarem suport a la major part, jo per això avui no hi he fet una referència explícita. Simplement, a efectes —no té massa importància, eh?—, però a efectes, diguéssim, d'aclariment de les coses. Jo aquí tinc el retall d'*El Segre* i de *La Mañana* —diaris de Lleida—, on vostè, en titulars, surt que no pagarien allò del Reial Decret 808..., no, no, que no habilitarien los fons, no firmarien lo conveni del 1.887, que regula la participació de les comunitats autònomes, fins que no es paguessin los pagaments pendents del 808, fins que no ho pagués Madrid.

Aquestes declaracions estan allí, molt mal fetes. Ara vostè ens anuncia una rectificació; benvinguda sigui, perquè tots los que estem en política ens equivoquem moltes vegades, eh? I a vegades diuen una cosa i contestes..., però això ha sortit tal com li dic, i, senyor conseller, em felicito una vegada més que ja sap aquesta cordialitat que jo li professo, espero que vagi en augment, sobretot si és per a bé dels nostres pagesos, que llavors seria molt més profitosa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. (Pausa.) El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt breument, president, des de l'escó. Senyor presi-

dent, senyor diputat, sí, estic d'acord que potser els regs arriben una mica tard, però, evidentment, el que és important dels regs és que arribin. I estic d'acord també amb aquesta necessitat que hi hagi, doncs, basses reguladores per a la manca d'aigua; estem organitzant un projecte a Alguaire i Almenar, i si va vostè per Miralcamp, en la carretera de Miralcamp a Borges, veurà una bassa d'aquestes que està ja en construcció.

Pel que ha dit en relació amb el 1.887, li agraeixo el seu comentari, nosaltres, en tot cas, ja li ho he dit abans, una qüestió de dret no ens farà perjudicar els administrats, que són pels quals nosaltres treballem i ens esforcem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, d'acord amb el... (Pausa. El Sr. Llorens demana per parlar.) Sí, és que l'he mirat i he vist que no em demanava la paraula. Té la paraula el senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, és que estava distret, però és que no m'ha contestat a allò que hem dit del finançament de les explotacions agràries. Estem disposats o no...? Ara diu lo senyor conseller que ja en parlarem. Quan? Miri, s'ha de fer ara, s'ha de fer ara ja, perquè l'any 93 ja estem competint a Europa, l'1 de gener de 93, s'adona del que és? Llavors, crèdits de campanya, encara que el portaveu li digui que no, escolti el que li demanin els pagesos, escolti el que li demano jo, que és el que li demanin els pagesos: crèdits de campanya al 6%, sobre collites assegurades, que els pagesos paguen sempre; societat de garanties recíproques, amb aportació de la Generalitat.

Per què funciona el sector industrial i no funciona el sector agrari? Què passa, que té més influència el conseller d'Indústria? Què passa, que els pagesos estan molt millor que els industrials? Subvenció del diferencial d'interessos entre el que paguen els agricultors a les entitats creditícies de l'ordre del 16 o el 17%, unes barbaritats molt superiors a la rendibilitat que poden esperar de les seves inversions agràries, perquè l'interès resultant no sigui superior al 6%. I d'això, senyor conseller, digui'm: sí o no? «Ho estudiarem o ja en parlarem...», que digui alguna cosa, perquè jo crec que és una de les mesures a les quals nosaltres donem més importància.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Llorens, moltes gràcies. Correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya la seva intervenció: d'acord amb l'article 64.1 del Reglament, s'entén que hi renuncia. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Quin diputat intervé? (Pausa.) El senyor Pueyo té la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. PUEYO: Gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PUEYO: Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, en el marc d'aquesta jornada de vaga, que, com vostès saben, nosaltres hi donem suport (*remor de veus*)..., no hem volgut però..., no hem cregut però... (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Atengui's a la qüestió, que és l'agricultura. (*Remor de veus i rialles*.)

El Sr. PUEYO: Sí, senyor president. Únicament volia justificar la nostra presència en aquests moments. (*Rialles i remor de veus*.)

Hem cregut que la importància de la qüestió no ens permetia de ser-hi enterament absents, potser com ens suggeria un il·lustre diputat, fins i tot reduïrem la longitud de la nostra intervenció, però malgrat tot creiem que la veu d'Esquerra Republicana no podia ser absent en aquest debat.

Senyor conseller, crec que la primera cosa que cal fer és felicitar-nos, felicitar-lo també perquè aquest debat hagi estat finalment possible i perquè el president de la Generalitat hagi sol·licitat la seva celebració, hagi accedit a celebrar-lo, possiblement —encara que sigui una hipòtesi—, sota l'influx de les massives mobilitzacions pageses del mes d'abril i potser també, encara que només sigui una miqueta, gràcies a la nostra insistència en el debat d'investidura i gràcies també a la sol·licitud que vam signar reglamentàriament, tal com el Reglament estableix, conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Entenem que aquest és un debat a desenrotllar i, sobretot, a resoldre sota l'imperi d'una rigorosa responsabilitat cívica i política, amb una voluntat indefugible de consens i superació, i fugint de qualsevol temptació de demagògia, de lluïment personal o partidista o de pirotècnia verbal.

Si no aconseguim, senyor conseller, senyors del Govern, senyor president, si no aconseguim que hi hagi un abans i un després d'aquest debat per als homes i les dones del camp català, permeti'm que recordi a la cambra que tots plegats, tots plegats, vostès i nosaltres, haurem fet un trist paper. I em permeto de dir-ho modestament, però amb rotunditat, em permeto de dir-ho des de la responsabilitat d'un partit que recull la torxa d'un Lluís Companys, profundament compromès, compromès fins al moll dels ossos amb la Unió de Rabassaires, recollint la torxa d'un partit que es va passar la darrera campanya electoral reclamant la celebració urgent d'aquest debat, d'un partit que —com vostès saben— va retirar la seva primera interpellació a la legislatura a fi de no sostreure ni un sol gram de pes, ni un sol gram de substància d'un debat que entenem que és essencial per a la digna continuïtat de l'activitat agrària i per a la digna continuïtat de l'equilibri demogràfic i territorial d'aquest país.

És des d'aquesta posició, senyor conseller, que hem de començar manifestant-li la nostra relativa sorpresa pel contingut de la seva intervenció d'ahir. Una intervenció estructurada, una intervenció rigorosa en la presentació de dades, una intervenció, fins i tot, una miqueta contagiada per aquest vici, per aquest viciet, per aquest vici menor del farciment de noms, allò que segurament el senyor Descals en diria el «*name dropping*» que caracteritza, segons diuen, els articles periodístics del marit de la duquessa d'Alba. (*Remor de veus.*)

Una intervenció, en definitiva, en alguns aspectes més acostada al to d'una conferència i que coneixíem en part gràcies a l'atenta lectura de les memòries del seu Departament i gràcies, bé..., i una intervenció de dir que al Grup d'Esquerra Republicana li va semblar més aviat, en gran mesura, el discurs d'un simpatitzant sincer de l'agricultura i de la ramaderia catalanes, més que no pas sovint el discurs d'un membre del Govern que té competències exclusives sobre aquest sector.

Estem segurs que vostès, el Govern de la majoria, senten una saludable simpatia pel camp català, però és evident que, al mateix temps, vostès també tenen responsabilitats, capacitats i competències que superen les del simpatitzant més apassionat, i és per això que som aquí, nosaltres i vostès, i és per això que celebrem aquest debat.

Esquerra Republicana no caurà, senyor conseller, en la ingenuïtat o en la prepotència de venir a explicar-li fil per randa el programa, els continguts del programa agrari, amb què vam concórrer en les darreres eleccions, i, per altra banda, tenim, al capdavant, sospites més que raonables que vostè no ens va votar. (*Remor de veus.*)

Vostès han guanyat unes eleccions, vostès tenen unes responsabilitats molt concretes, per molt que de vegades tendeixen a europeïtzar i a mundialitzar els fracassos i converteixin, per contra, els èxits en assumptes nostrats i, per tant, Esquerra Republicana, el seu Grup Parlamentari, no ve aquí a reeditar cap debat electoral, sinó a cercar sortides i solucions i, sobretot, a defensar obertament els punts principals de les reivindicacions dels sindicats pagesos, i, en particular, perquè els compartim plenament —i ho hem dit allà on ha calgut—, els acords del darrer Congrés de la Unió de Pagesos, que vostè també va tenir l'ocasió d'escoltar de viva veu a Reus.

En primer lloc, val a dir, senyor conseller, que vam trobar a faltar en el seu discurs una definició inicial de filosofia política; una definició de quines són les prioritats socials de la política del seu Departament i del seu Govern i quins són els sectors en la defensa dels quals vostès s'identifiquen prioritàriament. És a dir, des de la nostra perspectiva ens preguntem si és o no és l'empresa familiar agrària per a vostès el pilar principal i el nervi, el tronc, la columna vertebral del nostre món rural i del nostre sector primari.

Ens preguntem quina mena de prioritats estableixen vostès a l'hora d'afrontar les inevitables contradiccions que es produeixen entre alguns poderosos oligopolis de comercialització i transformació i la xarxa social que constitueix la petita empresa familiar agrària i l'estructura del cooperativisme agrari català.

Vostè no ignora, honorable conseller, per exemple, que l'autèntic preu del porcí, el preu del porcí no es fixa autènticament a la llotja de Vic, sinó que sovint es fixa en els despatxos d'un quasi monopoli d'integració poderosíssim. Vostè no ignora, per exemple, que el seu grup parlamentari s'ha oposat sempre, amb raons respectables, però amb raons que no compartim, i s'hi ha oposat amb energia, a les nostres propostes de promoció del consum i la venda directa de l'oli verge d'oliva per part de les cooperatives, i que, simultàniament, es permet que es deteriori, per una sèrie de raons, la credibilitat de determinades denominacions d'origen —en particular la denominació d'origen Borges Blanques—, mentre es multipliquen objectivament els beneficis dels intermediaris, que, posteriorment, venen aquest oli a Itàlia i, sobretot, es quintupliquen en els darrers anys —són xifres ben conegudes—, es quintuplica el potencial exportador dels mescladors italians, que són els autèntics reis —i li ho dic des d'un partit republicà— dels nous mercats que s'estan obrint als Estats Units i a Austràlia.

Vostè no ignora —i ho va reconèixer en la seva intervenció— fins a quin punt el sòl agrari ha esdevingut matèria d'especulació, i sovint d'enriquiment abusiu, per part d'aquelles macroempreses que poden permetre's la compra de grans lots de terra en immillorables condicions, gràcies, entre altres coses, a la innexistència d'aquest banc o fons de terres, que fa anys que reclamem, que podria contribuir a posar-les, en preus i en condicions raonables i assequibles, en mans de les famílies agricultores, que fa segles que en aquest país defensen, treballen i conserven la terra. I no se'ns pot dir, senyor conseller, senyors

del Govern, que són fenòmens inevitables, que són fenòmens derivats de la lliure mecànica del mercat, que són fenòmens derivats del lliure mercat, vostès saben que nosaltres no tenim cap mena de temptació estatista, ni molt menys, sinó que vostès saben que generalment és ben bé el contrari, es tracta de fenòmens d'enterboliment del mercat, de fenòmens de monopolització encoberta i de fenòmens d'apropiació abusiva d'un valor afegit que s'escapa, com l'aigua, de les mans dels pagesos d'aquest país.

Per una altra banda, senyor conseller, vostès tendeixen a diluir la magnitud numèrica del declivi de l'agricultura catalana i del fracàs de la política agrària dels darrers anys; una magnitud que es concreta, l'any 1991 –vostè va parlar també d'aquesta xifra–, en un descens del 4% de l'ocupació agrària i en una reducció de la renda agrària total, un cop s'aplica la correcció de l'índex d'inflació, en un descens, dic, de l'11,1%. Sens dubte, es pot dir que és un fenomen europeu o, fins i tot, un fenomen mundial, però no es pot amagar que en el bienni 90-91, segons dades d'un estudi exhaustiu dirigit per Julio Alcaide i comentat en diversos articles pel professor Fuentes Quintana, el dinamisme notable de la indústria, de la construcció i dels serveis a Catalunya en aquest bienni, lligat en gran mesura al procés expansiu, encara que sigui limitat en el temps, de la preparació dels Jocs Olímpics, dic que el dinamisme d'aquests sectors contrasta escandalosament, notablement, amb una pèrdua del 0,46% en l'agricultura de Catalunya, i aquesta pèrdua contrasta encara més escandalosament amb increments del valor afegit agrari, que ascendeixen al 7,07%, a Navarra, en aquest mateix bienni, al 6,40%, al País Valencià, al 6,43%, a Aragó, i al 6,31% de la mitjana estatal espanyola.

Som perfectament conscients que en les actuals circumstàncies, de notable dependència política i econòmica, l'agricultura catalana viu especialment les contradiccions i la dialèctica complexa –avançada per vostè– d'un triple marc competencial, català, estatal i europeu, però no és menys cert, senyor Vallvé, que el Govern al qual pertany manifesta, des del nostre punt de vista, manifesta sempre una potentíssima inclinació a fer de la necessitat virtut i, per tant, a diluir les seves responsabilitats, a minimitzar les seves competències exclusives, al mateix temps que manté una ambigüitat singular, una ambigüitat curiosa, que li permet, permet al president del seu Govern, d'elogiar calorosament la política econòmica del Govern del PSOE, com si la política agrària no hi tingués res a veure, o li permet –i en això, almenys emocionalment, els sindicats agraris i nosaltres també hi estariem d'acord– de fer vodú amb el record de la satrapia del ministre Romero, com si el ministre Romero hagués estat designat directament pel comte-duc d'Olivares i no pel president del Govern espanyol.

A la vista de les dificultats competencials, a la vista de l'*impasse* de les transferències de les cambres agràries, de l'*impasse* de determinades transferències que vostè citava ahir, volíem preguntar-li si segueixen creient realment, si el seu Govern, si el Govern al qual vostè pertany segueix creient realment que les mancances de l'actual situació estatutària i d'autogovern responen únicament a disparitats estilístiques o literàries en la lectura de l'Estatut. A la vista de les dificultats competencials, a la vista d'aquests *impasses* és la pregunta necessària que nosaltres ens fem. I, pel que fa al marc europeu, a la manera com ens han incorporat –i dic «com ens han incorporat» perquè nosaltres no

hi hem pintat res, o no hi hem pintat gran cosa–, a la manera com han incorporat, dic, l'agricultura catalana a un gran mercat de 340 milions d'habitants, però un gran mercat, que té un *agri-business* molt potent, en uns moments en què la reforma de la política agrària comuna –com deia vostè, senyor Vallvé, i té raó–, realitzada preferentment des d'una òptica nord-europea, planteja enormes interrogants, interrogants preocupants, a les agricultures mediterrànies, hem de dir que, certament, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, la negociació menada en el seu moment des de Madrid ha estat lesiva per a molts sectors de l'agricultura catalana, encara que pugui semblar –que pugui semblar-li a algú, però no pas als agricultors i ramaders catalans–, encara que pugui semblar-li a algú un tòpic tornar a parlar, tornar a citar el problema, el drama, en alguns aspectes, de l'avellana, de la llet o del vi.

I també estem d'acord quan es manifesta inquietud, des de diversos sectors, pels acords bilaterals de la Comunitat amb els països del nord d'Àfrica, acords escassament qüestionats o, fins i tot en alguns aspectes, promoguts pel Govern espanyol, que és evident que té interessos creats amb el Govern del rei Hassan; acords que, d'altra banda, sotmeten, per una banda, el camperol magribí a una disciplina de preus de misèria i fan recaure sobre l'agricultor català, sobre l'agricultor mediterrani tot el pes o la major part del pes de la necessària –nosaltres entenem i compartim– solidaritat dels països del nord amb els països del sud. El que lamentem, però, és que, entre altres coses, el Govern de la Generalitat no vulgui reconèixer –d'alguna manera és coherent amb la seva posició política, però, des del nostre punt de vista, ho lamentem–, que no vulgui reconèixer, com diu una expressió molt popular, que qui té el cul llogat no seu quan vol, i això implica, un cop més, en l'àmbit agrari, que els catalans i, en aquest cas, els agricultors i els ramaders catalans només disposen de l'usdefruit de la nostra pròpia terra, i això seguirà essent així mentre ens resignem, contra tota lògica geogràfica i política, a passar per Madrid abans d'anar a Brussel·les.

Ens agradaria, per exemple, de saber, ens agradaria, per exemple, que vostè ens expliqués quines gestions s'han fet, si se n'ha fet alguna, o quines gestions es pensen fer, després de Maastricht i de les darreres modificacions, perquè un representant del Govern català formi part de les delegacions de rang ministerial que participen en els debats dels consells de ministres de la Comunitat. Aquesta és, des del nostre punt de vista, una possibilitat perfectament lògica, viable, justa, desitjable, dins la reglamentació comunitària, i constitueix, únicament, una petítissima part d'allò que el Govern danès, per exemple, fa en relació amb el territori de les illes Feroe, o pensem, per exemple, en les capacitats que determinades fórmules confederatives o federals atorguen als governs no estatals a l'hora de negociar tractats internacionals que els afecten. I això, senyor conseller, senyor president del Govern, també té a veure amb aquesta República Federal Alemanya, amb aquests *länder*, que tant citen vostès, que tant utilitzen vostès a l'hora de plantejar-nos exemples positius, i, per cert, utilitzin també aquesta seva sensibilitat europea, si més no, per obrir aquesta delegació del Patronat Català Pro Europa a Tarragona, que debat rere debat, any rere any, des d'Esquerra Republicana els venim reclamant.

Únicament destacar també, senyor Conseller, que avaluem positivament aquelles propostes que vostè va fer en la darrera part del seu discurs, que ens agradaria, però, que les concretés,

especialment des del punt de vista temporal, des del punt de vista cronològic, i recordar-li que hi ha altres propostes importants, significatives, que nosaltres assumim a partir, com li deia abans, dels resultats del darrer congrés de la Unió de Pagesos i de les reivindicacions generals dels sindicats agraris de Catalunya, recordar-li, per exemple, la necessitat de trencar..., i aquí, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, fem una autocrítica sincera, i que no tinc cap inconvenient a explicar en major extensió, de posicions anteriorment mantingudes per nosaltres, per exemple, en el debat sobre la Llei de cambres agràries, dic, reclamar-li que la Generalitat s'abstingui d'intentar mantenir, d'una manera o d'una altra, aquesta estructura pseudo-corporativista de les cambres agràries i que, per tant, endeguin vostès, posin en marxa vostès unes eleccions al sector agrari que serveixin essencialment per a conèixer, per a quantificar la representativitat dels sindicats pagesos, la qual cosa, des del nostre punt de vista, també està lligada a la necessitat de pactar i d'acordar l'ús i la propietat definitiva del patrimoni sindical, d'un patrimoni sindical que ha estat escamotejat durant anys als sindicats pagesos del país, i això ho entenem molt bé des d'un partit —que no és l'únic en aquesta cambra, n'hi ha d'altres— que ha vist escamotejat, que encara té escamotejat el seu patrimoni històric en funció d'aquella nefanda *Ley de responsabilidades políticas*.

Li plantejem també o li recordem també que en el marc d'aquestes reivindicacions hi ha la delegació als sindicats agraris de determinats serveis de l'Administració i de suport als actuals serveis que fan aquests sindicats, hi ha la negociació de la reestructuració del sector de les cooperatives per fer-lo competitiu, hi ha la negociació del desplegament del Reial Decret 1887/91, hi ha la problemàtica de la creació d'una mútua d'assegurances agràries, en el finançament de la qual hauria de tenir un paper especial l'Administració de Catalunya, una mútua que, a més a més, hauria de cobrir àrees i sectors de la problemàtica agrària del país, que, avui per avui, no estan coberts per Agroseguro —em refereixo, per exemple, a les pèrdues per sequera o a les especificitats del conreu de l'olivera i de l'ametller—, la creació o la constitució d'una comissió que permeti d'arribar a la creació d'un banc o fons de terres —com li hem dit anteriorment—, la negociació —i d'això en va parlar vostè i, per tant, hi estem d'acord— en el tema de l'impost de transmissions patrimonials, la intervenció del seu Departament, una intervenció decidida i efectiva en el tema de la normalització dels productes agraris, i, deixo per al final, però no pas com a tema menys significatiu, la necessitat que el seu Departament assumeixi, assumeixi amb claredat i amb voluntat de diàleg i de solució, la necessitat de trobar una solució pactada per al conflicte dels parcers de Montagut. Un conflicte que vostè coneix bé, que fa molts anys que s'arrossega, que quan vostè va accedir a la Conselleria va prometre d'estudiar amb una bona disposició; un conflicte que, sens dubte, ha exhaurit les vies estrictament jurídiques per a ser resolt, però que, malgrat tot, entenem que des del Govern i des de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pot ser afrontat amb una voluntat negociadora, amb la voluntat de fer asseure les parts en una taula i de trobar una sortida que, com vostè declarava fa poc a la inauguració de la fira de Mollerussa, podria passar —i, en tot cas, m'agradaria que ens en digués alguna cosa— per l'adquisició de la coneguda finca de Vallmanya. M'agradaria, en tot cas, que vostè ens en di-

gués alguna cosa perquè, d'alguna manera, el conflicte de Montagut és simbòlic i simptomàtic d'una sèrie de fenòmens característics de l'agricultura d'aquest país en els darrers anys.

Senyor conseller, per tant, acabem la nostra intervenció insistint sobretot en aquesta voluntat, en aquesta necessitat que hi hagi un abans i un després d'aquest debat —la responsabilitat política d'aquesta cambra ho exigeix, el sector agrari de Catalunya ho exigeix i ho necessita— i acabem, també, amb el nostre oferiment d'una voluntat de diàleg i de consens; ja li he dit que no venia ni a exposar el nostre programa electoral ni a lluir les nostres propostes, ni a realitzar exhibicions de pirotècnica verbal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. L'honorable conseller senyor Vallvé té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat Pueyo, jo vaig intentar plantejar ahir en el discurs de presentació d'aquest debat general quina era la nostra opinió sobre la situació del món agrari a Catalunya i també concretar amb unes propostes d'actuació definides i concretes. Jo lamento que potser algun punt no hagués quedat prou clar en la meua exposició d'ahir, però jo vaig parlar de l'empresa familiar agrària i, evidentment, a Catalunya és el pilar fonamental de la nostra agricultura —l'empresa familiar agrària—, tot i que alguna d'aquestes empreses familiars agràries es poden haver fet importantment grans i avui poden, evidentment, tenir una incidència notable en la cotització de determinats productes en les llotges, però, evidentment, són empreses, eren —almenys en la seva fundació— empreses familiars agràries que han esdevingut empreses molt importants. I molt importants, evidentment, en un sector tan emblemàtic per a Catalunya com és el sector del porcí.

El sector del porcí, on crec que la nostra ramaderia té un important paper a jugar i un important futur, amb una sèrie de condicionants, naturalment, de fer un esforç per a la millora de la qualitat del producte, per millorar la productivitat, i, en aquest sentit —vaig esmentar-ho ahir només de passada—, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, l'IRTA, ha subscrit un acord amb una important cooperativa de Lleida, amb Copaga, per constituir una empresa de nova genètica —s'anomenarà Nova Genètica— per desenvolupar la creació, la reproducció de truges hiperprolífiques, o sigui que puguin tenir parts amb més mamellons i, per tant, puguin augmentar la productivitat del sector. I també un altre aspecte important en aquest tema del porcí és l'endegament de la classificació de canals, de la classificació de canals de porcí que algunes empreses ja practiquen, però que cal estendre per tal de valorar la qualitat del producte i de poder-lo fer competitiu. En aquest sentit també, Prodeca —Promotora d'Exportacions Catalanes— està endegant amb els productors de pernil la creació d'una marca única anomenada «Bon serrà», que permetrà exportar el nostre pernil a fora, a la resta d'Europa, un cop resolt el tema de la pesta porcina africana, del qual ahir vaig tenir, també, ocasió de parlar-ne. Vull dir que un sector tan important com el porcí, que representa el 26% de la producció final agrària total de Catalunya, és un sector del qual nosaltres ens preocupem.

Vostè ha parlat del tema de l'oli i, evidentment, comparteixo la seva preocupació pel problema que té una bona comercialit-

zació d'aquest oli d'alta qualitat, com és l'oli de les Garrigues —denominació Borges—, o també com és l'oli que es produeix a determinades zones de Tarragona amb denominació d'origen Siurana, i la dificultat, també, de poder comercialitzar aquest oli quan la producció ve limitada per la meteorologia; per la meteorologia no d'un any, sinó de diversos anys que fa que no hi hagi suficient brosta a l'olivera i que la producció d'oli sigui inferior uns anys dels altres i, aleshores, amb una oferta variable, sense una continuïtat de producte, difícilment es pot fer una comercialització bona i mantenir uns mercats consolidats, i per això estem endegant el projecte de reg de suport de les Garrigues, que permetrà, amb aquesta ajuda, petita, a l'olivera, de 800/1.000 litres, 1.200 litres per any i olivera, poder assegurar aleshores una producció constant.

Jo, de tota manera, quan parlem de les Garrigues també m'agradaria que es parlés del que va ser una obra important feta —i aquí hi ha, també, algun diputat del Grup Socialista que hi va participar— que va ser la Mancomunitat d'Aigua de les Garrigues, que va permetre portar aigua de boca a tots els municipis de les Garrigues o a una bona part —està pràcticament acabant-se, queden dos o tres municipis per abastar. I aquesta aigua de boca ha permès, per exemple, que un lloc tan tradicional com les Garrigues, de només conreu d'olivera i d'ametller, avui puguin tenir un cens de vedells, per exemple, que depassa les 11.000 places i que un municipi com Juncosa de les Garrigues tingui gairebé 4.000 places de vedells. Jo lamento que a vegades d'això no se'n faci prou ressò, i que darrerament una revista publicada a Lleida, que vostè deu conèixer, parlava de la comarca de les Garrigues i parlava només d'aquestes Garrigues d'olivera i d'ametller i no esmentava, per exemple, que gràcies a la portada d'aigua de boca en un municipi com Juncosa, que és veritat que fa uns anys hi havia només oliveres i ametllers, avui hi ha també gairebé 4.000 places, 3.700 places en concret, de vedells d'engreix, i també hi ha, naturalment, una piscina i un polisportiu i una sèrie de coses, a Juncosa de les Garrigues. És clar, vull dir que el camp és veritat que té problemes, naturalment, però vull dir també que s'estan fent una sèrie de coses i que les obres fetes permeten canviar i millorar allò que era una tradició, una situació tradicional.

Vostè m'ha parlat evidentment del banc o fons de terres. Jo en vaig parlar ahir, en vaig parlar com una de les propostes. No ho vaig dir d'aquesta manera; vaig dir que era necessari de buscar la millora del que és la base territorial de les explotacions agràries per poder-les fer d'unes dimensions adequades, per poder-les fer d'unes dimensions que permetessin obtenir una bona rendibilitat.

M'ha comentat també el tema de la renda. Nosaltres hem dit que la renda ha baixat aquest últim any i ha baixat concretament, sobretot, pràcticament la producció final ramadera, la renda de la producció final ramadera es va mantenir, però la producció final agrícola va caure sobretot per les gelades —que vostè coneix prou bé— del mes d'abril, del 21 d'abril de 1991, que varen malmetre una bona part de la collita de fruita dolça de les terres de Lleida.

Vostè ha parlat també del tema de la Comunitat, de la Comunitat Europea. Sí, hi ha temes que, evidentment, hem de passar per Madrid per anar a Brussel·les, però també anem a Brussel·les directament. També tenim una oficina allà del Patronat Català Pro Europa, anomenada Servei Europa Verda, de la

qual vaig parlar ahir en les meves propostes, que volem estendre la seva participació, la seva presència a les organitzacions professionals agràries perquè puguin tenir un peu en aquest despatx de Brussel·les i que puguin, també en aquest sentit, estar a prop de les decisions comunitàries, de les quals tantes afecten la nostra agricultura, i això ho saben, també, els nostres agricultors i molts d'ells fan el possible també, alguns, per anar també directament a Brussel·les.

I a Brussel·les hi he anat jo directament i he parlat amb el comissari Mac Sharry, d'agricultura, i li vaig parlar de l'èxit que havíeu obtingut amb la pesta porquina africana, com li he dit abans, que es permetia exportar productes del porcí, i també li vaig parlar de la preocupació —això era l'any 90— que teníem pel tema de la pesta equina, que sortosament després la Comunitat Econòmica Europea va recollir les recomanacions de l'Oficina Internacional d'Epizooties i en contra del que havia estat fins aleshores la política del ministre Romero, va declarar dintre del territori de l'Estat unes zones lliures de pesta equina i, naturalment, Catalunya, com a zona lliure de pesta equina, com realment havíem fet la Generalitat abans. I també he estat aquest any a Brussel·les, precisament parlant amb el director general, el senyor Guy Legras, director general d'Agricultura, i comentant-li la problemàtica —que temo, evidentment, i que se'm planteja encara— de si aquestes compensacions a les rendes que es donen per la baixa de preus que establirà la PAC seran realment uns sistemes suficients que compensin els ingressos dels agricultors amb la baixa de preu dels cereals que s'anuncia per a l'any que ve i amb la baixa de preu de les oleaginoses que realment ja és un fet aquest any. Això evidentment anem, també directament, a Brussel·les. Permeti'm dir-li de passada que el Patronat Català Pro-Europa abans de dos mesos haurà obert aquesta oficina a Tarragona, que el seu grup demana i que espero, doncs, que sigui també positiu en aquest sentit.

Vostè ha parlat d'aquesta presència de representants de comunitats autònomes i de regions al Consell de Ministres europeu; això va ser una proposta que es va fer en el Parlament Europeu en una reunió feta entre l'Assemblea de Regions a Europa i el Parlament Europeu, el mes d'octubre passat, poc abans de la celebració de Maastricht i això, precisament, es va pactar, però després no va ser aquest punt recollit en els acords de Maastricht, com sí que ho va ser la creació d'un consell de les regions. Jo, de tota manera, ahir també vaig parlar de la necessitat d'aquesta presència directa a Brussel·les, perquè entenc que les comunitats autònomes tenen les competències exclusives en matèria d'agricultura i han de donar aquesta opinió directa a Brussel·les.

Vostè ha parlat finalment d'uns altres aspectes que ahir no van sortir —alguns sí—, el tema dels serveis que rep l'agricultor, plantejant-nos globalment aquests serveis que rep l'agricultor i ho vaig dir ben clar: els serveis directes que donem l'Administració, aquells serveis cofinançats entre l'agricultor i el Departament o les organitzacions professionals agràries, aquells serveis directes que donen les organitzacions professionals agràries, com per exemple les AGE, les Agrupacions de Gestió Empresarial, que des del Departament hem recolzat i seguirem recolzant, perquè crec que la gestió de l'empresa agrària és un fet que afegeix modernitat a les empreses agràries i això és positiu; que l'agricultor sàpiga exactament el que guanya, quant guanya, en la seva explotació i, si no guanya, que sàpiga real-

ment per on no guanya, per on perd i que pugui comparar la seva comptabilitat, la seva gestió de la seva empresa amb les empreses de la comarca, amb les empreses veïnes i sàpiga allò que pot i ha de corregir o, en tot cas, que pugui prendre les decisions més adequades.

Vostè ha parlat del tema, també, de les cambres agràries. Les cambres agràries, com vostè sap, estan pendents d'un traspàs a la Generalitat, traspàs que s'havia de fer ja l'any 1980, que es va tornar a reclamar per una decisió d'aquest Parlament el 84, que finalment va haver-hi un acord amb el Ministeri per modificar la Llei, per adequar-la a la sentència i per traspassar-la, però que avui, evidentment, ens trobem amb una llei de l'any 1985, que diu que no entrarà en vigor fins el traspàs de les cambres, que han passat pràcticament set anys i que, evidentment, obligarà a replantejar-nos la validesa d'aquesta llei quan els traspàsos, que no sabem quan, es faran; però crec també —i coincideixo amb vostè— que és necessari que les organitzacions professionals agràries puguin conèixer la seva representativitat, puguin tenir uns mitjans per saber quina és la seva representativitat en el camp català, com van demanar-ho fa pocs dies en les converses que van tenir amb el ministre, demanant, també, que es reconegués quina era la seva representativitat.

Hi ha el tema de la mútua d'assegurances agràries que no estava ahir en les conclusions que vaig plantejar, però és un dels temes que estem concertant, precisament aquest dies, en la taula de concertació amb els sindicats agraris: la creació d'una mútua o la contribució a la creació d'una mútua d'assegurances agràries, com existeix en alguna altra comunitat autònoma —concretament al País Valencià— i que els funciona de manera satisfactòria.

I finalment el tema de Montagut. El tema de Montagut, com vostè sap, quan vaig prendre possessió de la Conselleria en el meu primer viatge a Lleida vaig rebre els parcers de Montagut i els vaig prometre un estudi acurat de la problemàtica en què es trobaven, estudi que va fer d'una manera molt ben feta el catedràtic senyor Luna i ex-diputat d'aquesta cambra, i vostè ha dit molt bé que aquest tema ha exhaurit les vies legals, i crec que el Congrés d'Unió de Pagesos, molt realísticament, exposava que el que calia era procurar buscar una solució política. Des del Departament, evidentment, hi estem disposats, i així ho vaig manifestar abans d'ahir en el despatx als parcers de Montagut, que buscaríem també aquesta solució política per resoldre, ara esgotada la via legal, per resoldre un contenciós que, realment, ha fet córrer molta tinta i crec que la seva repercussió no ha afavorit gòbalment la situació dels professionals de l'agricultura.

Fins aquí era, senyor diputat, allò que li volia contestar en relació amb el seu discurs i espero que potser en la contrarèplica tinguem ocasió d'ampliar alguna cosa.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol fer rèplica el senyor Pueyo? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula. Deu minuts, màxim.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he de dir-li, honorable conseller, que la seva rèplica ens dóna motius, encara que la paraula pugui ser molt tòpica, d'esperança, però naturalment motius d'esperança que ens agradaria veure concretats en els acords precisos, concrets i, fins i tot, cronològicament determinats que demà prengui aquesta cambra.

Hi ha algunes declaracions que vostè acaba de fer que em semblen importants, però que naturalment no ens agradaria que quedessin en el marc relativament eteri de les declaracions i que es concretessin en determinacions legals precises, després d'un període —vostè n'és conscient— de relativa sequera determinativa per part del seu Departament.

Vostè ha dit en l'inici de la seva rèplica que estaven d'acord que el pilar fonamental de la nostra agricultura era l'empresa familiar agrària. Em sembla una declaració important, però naturalment em sembla que és una declaració que s'ha de veure traduïda en accions legislatives, en accions administratives, en accions polítiques amb intensitat clara.

Vostè va dir ahir que teníem, com tots els estats d'Europa, problemes. També tenen solucions i, per tant, cal esperar que vostès també forneixin solucions. Vostè s'ha referit, en relació amb el que jo havia dit sobre l'oli verge d'oliva, sobre les dificultats que hi havia en la comercialització en funció de les oscil·lacions que hi ha en la producció anyal. Això ja ens ho vam sentir dir; però, és clar, honorable conseller, això és un peix que es mossega la cua: si hom assegura una producció estable i més elevada, però no es garanteixen unes línies de comercialització que afavoreixin essencialment les cooperatives productores, estem en el mateix punt on estàvem. Una producció de cinc, sis o set milions de quilograms d'oli verge d'oliva podrien ser perfectament en aquests moments —i més quan es fa un elogi, que compartim plenament, de la dieta mediterrània—, podrien ser perfectament consumits en aquest país i consumits a un preu important, a un preu elevat.

Vostè ha fet referència i va fer referència ahir a una sèrie d'obres d'infraestructura en la temàtica hidràulica, en la temàtica dels regs. Nosaltres ens felicitem que al calor de la campanya electora d'aquestes passades eleccions es donés com a viable la realització d'una sèrie de xarxes de reg, com pot ser el canal Segarra-Garrigues o d'altres, però hi ha un tema que ens preocupa, que és el tema del finançament d'aquestes xarxes; el tema del famós 30%, que vostès volen atribuir als regants expectants d'aquests canals i d'aquestes xarxes; un 30%, al qual cal sumar, a més a més, els costos de condicionament de les finques, els costos d'«entubament» de l'aigua i una sèrie de costos, que vostès saben que són inseparables de l'entrada en regadiu de determinades finques. A més a més, vostès saben que l'entrada en regadiu de determinades finques és una inversió que per al pagès, per a l'empresa familiar agrària és una inversió que s'amortitza a molt llarg termini, i, per tant, o bé modifiquem la llei de tal manera que aquest 30% sigui assumit íntegrament per l'Administració, pel Govern a Catalunya, o bé busquem fórmules perquè aquest 30% no vagi a parar sobre les espatlles, ja castigades, ressentides i dolgudes, de l'economia de l'empresa familiar agrària, sobretot en comarques que vostè acaba de citar, com les Garrigues, on difícilment aquestes famílies podran assumir aquests costos.

Vostè ha dit que..., bé, vostè ha parlat d'una sèrie d'infraestructures realitzades, com la piscina de Juncosa, i jo li podria parlar d'altres piscines realitzades en pobles de les Garrigues, per exemple, però tingui en compte que no n'hi ha prou de fomentar una política d'increment de les infraestructures, sinó que cal fomentar l'increment de les rendes de les famílies pageses, perquè, si no, podem trobar-nos que tenim piscines però no tenim gent per banyar-nos-hi o que aquestes piscines únicament

funcionin —ja sé que naturalment és una qüestió, diguem-ne, fins a cert punt anecdòtica, però cal recalcar-la—, només funcionin com a equipament turístic, no com a equipament de la població arrelada en el país.

El tema de les cambres agràries: bé, vull dir, certament, hi ha una situació d'impacte que s'ha de resoldre, però tornem a recalcar-li la necessitat, la conveniència i la possibilitat de convocar eleccions al camp, bàsicament, no per replenar de contingut aquestes estructures feudalitzants i semicorporativistes que són les cambres agràries, sinó per quantificar i qualificar la representativitat dels sindicats agraris de Catalunya. Ens felicitem que finalment aquesta oficina de Tarragona, del Patronat Català Pro Europa estigui oberta abans de dos mesos. I, bé, en relació amb el desplegament de serveis i d'estructures que vostè plantejava ahir i que n'ha tornat a parlar avui, doncs, bé, em sembla molt bé, però voldríem dir-li que —i que no li sembli una anècdota o una cita—, per exemple, doncs, hi ha ADV, com la d'Alforja, que no tenen tècnic. Per tant, està molt bé crear una estructura, però aquesta estructura ha d'estar emplenada de contingut funcional, personal i financer.

En relació amb la mútua d'assegurances agràries, que nosaltres li hem plantejat abans, vostè n'ha parlat, ha dit que —a més era una cosa que volíem dir-li— ja fa anys que funciona en altres comunitats, que funciona adequadament i que, per tant, entenem que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de fer un esforç i ha d'assumir el seu protagonisme en el finançament, sobretot en el finançament inicial, de l'arrencada d'una mútua d'assegurances agràries a Catalunya.

En la qüestió de Montagut, bé, doncs, naturalment, jo ja li he dit abans que la saludàvem, aquesta disposició de diàleg i de negociació, que no sempre havia manifestat el Departament, però que aquesta voluntat ha de concretar-se en un termini relativament breu perquè, com vostè sap, s'han produït recentment en els darrers anys intervencions, fins i tot, intervencions policials aclaparadores a l'àrea de Montagut, que poden tornar a reproduir-se en qualsevol moment. Jo voldria dir-li que a la ciutat de Lleida des de l'entrada de les tropes marroquines del comandant Al-Mitzian, que va ocupar el castell templer de Gardeny, i després de la guerra civil espanyola no hi ha hagut un desplegament armat tan potent com el que va fer la Guàrdia Civil fa poc temps a les finques de Montagut. Abans que es torni a produir un desplegament d'aquestes característiques, honorable conseller, cal buscar i cal propiciar una sortida negociada.

I, per últim, m'agradaria també —són alguns aspectes relacionats amb el que vostè va dir ahir, que no he tingut ocasió d'exposar-li abans— que ens digués alguna cosa més sobre aquest paper, aquest doble paper social, ecològic i de protecció, no només del medi ambient, sinó de l'entorn i del país en definitiva que ha de jugar l'agricultor, com pot jugar-lo, perquè és evident que no n'hi ha prou de dir que l'agricultor a les comarques pirinenques i pre-pirinenques ha de jugar, doncs, també el paper de, com tantes vegades ens ha dit el senyor Ganyet, de jardiner de l'entorn, sinó que s'ha de concretar en fórmules de finançament, de suport, etcètera, aquest paper.

Voldríem..., naturalment, doncs, no és el tema central d'aquest debat, però des de la perspectiva del medi natural, vostè sap —no és cap misteri— que nosaltres som plenament partidaris del traspàs de les competències relatives a medi natural al Departament de Medi Ambient, perquè entenem, no perquè tin-

guem cap mena de prevenció amb relació al seu Departament, sinó perquè entenem que és lògic, coherent, més efectiu i més funcional la concentració d'aquestes competències, i voldríem recordar-li que dins d'aquesta línia de relativa sequera legislativa i disposicional per part del seu Departament en els darrers anys, que, per exemple, a partir de la Llei de protecció dels animals vostès havien d'haver dut a aquest Parlament una llei de vivisecció i una legislació sobre el control de l'activitat fotogràfica sobre els animals en llibertat. Això no ha estat fet. Ens preocupa la situació actual, la continuïtat dels resultats que inicialment va aconseguir el programa Foc Verd, i ens agradaria —vostè sap que nosaltres hem presentat iniciatives en aquest sentit, iniciatives que van rebre un suport parcial a la Comissió d'Agricultura en el seu moment pel que fa a l'agricultura biològica—, ens agradaria saber quines són les previsions del seu Departament sobre aquest particular.

Però, miri, en síntesi i per acabar, el que voldríem destacar és el mateix que li hem dit en l'inici de la nostra intervenció: ha d'haver-hi un abans i un després d'aquest debat i esperem que una sèrie d'anuncis, en principi positius, que vostè ha fet i algunes concrecions que ha fet a petició nostra en la seva rèplica, demà es veiessin concretats de forma explícita, amb una determinació, fins i tot, cronològica i temporal, en els acords que prengui aquest Parlament.

Honorable conseller, senyors del Govern, senyor president del Govern, esperem realment, i el sector agrari, el sector ramader i el sector camperol d'aquest país esperen realment que, d'aquest debat, en surtin concrecions molt precises que siguin aprovades demà en aquesta sala.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. L'honorable conseller senyor Vallvé té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat Pueyo, nosaltres sempre hem defensat com un pilar del teixit agrari de Catalunya l'empresa familiar agrària. Avui ho he tornat a dir, però si vostè mira les nostres resolucions, si mira el nostre treball fet durant anys, veurà que sempre hem defensat l'empresa familiar agrària com també hem estat amatents a la problemàtica de Montagut, encara que, evidentment, no sempre hi ha hagut la via possible de solució, en aquest moment —vostè ho ha dit molt clarament—, la situació en què aquest cas es troba, i hem de buscar-hi, doncs, una solució, una via de sortida política.

Pel que fa al tema de la comercialització de l'oli, sí, jo estic d'acord, evidentment, que cal una oferta més important i cal, també, endegar un treball per comercialitzar l'oli en aquests moments. La iniciativa del consell comarcal de les Garrigues de celebrar la fira de l'oli cada any, i la iniciativa, també, de la festa de l'oli que fan la denominació d'origen Siurana, crec que és una difusió en aquest moment, en aquest sentit, que potser cal impulsar més, perquè crec, evidentment, que tenim un oli d'altíssima qualitat i cal potenciar i valorar-lo adequadament.

Pel que fa als regs: els regs evidentment es financen, d'acord amb la Llei d'infraestructures hidràuliques, amb el 70-30, quan es tracta de nous regs, i amb el 60-40, quan són millora de regatges. Això és una llei aprovada per aquesta cambra. Aquí del que es tracta, evidentment, és de buscar la manera que l'agricultor pugui fer-hi front amb aquest percentatge que li corres-

pon; no fer-hi front dient: «com que hem de fer el reg, aquí té el 30% a la bestreta i el reg ja el farà»; no es tracta d'això; ja sabem que el sector agrari no està per demanar aquest tipus de sol·licituds; per això vam crear una empresa, Regs de Catalunya, SA, precisament per endegar el finançament d'aquest 30% que ha d'aportar l'agricultor, d'aquest 30% que haurà d'aportar un cop comenci a regar, que haurà de començar a pagar un cop comenci a regar, un cop hagi passat, potser, fins i tot, un any de carència després de començar a regar perquè el primer any de reg normalment no dóna els profits que s'ha d'obtenir d'un nou regatge. Aleshores, quan aquell terreny, quan aquell camp comenci a donar ja els fruits, els beneficis del reg, és quan començarà a participar en aquest pagament del cost de la portada d'aigua i del canvi de la seva situació.

Vostè ha parlat en aquest sentit d'aquest doble rol de l'agricultor: sí, hi ha aquest doble rol, evidentment, de conservar i de preservar el territori —de preservar el territori—, però que això no és obstacle perquè hi hagi la prioritat que les activitats agrícoles i ramaderes allà on siguin possibles. Ho vaig manifestar fa pocs dies a la fira de la vaca bruna, de Sort, on els vaig dir que havíem anat allà, evidentment, per donar suport a aquella exposició, a aquella fira, que era una voluntat dels ramaders del Pallars de potenciar els seus productes, de potenciar un tipus de bestiar que tenia unes característiques càrniques especials, i que havíem de mirar que es pogués comercialitzar valorant adequadament les seves qualitats. Aquesta preservació del territori va molt acompanyada amb aquest continuar exercint una activitat agrària i una activitat ramadera. No és només fer de jardiner, sinó que és complementar les activitats agràries amb altres formes que permetin obtenir uns ingressos, unes rendes equilibrades.

Ha parlat també del tema de l'agricultura biològica, que es diu també agricultura ecològica. Fa poques setmanes, a Molle-russa, vaig assistir a unes jornades, promogudes per Unió de Pagesos precisament, sobre aquest tema de l'agricultura biològica, i el Departament hem creat ja aquest centre tècnic d'agricultura biològica, que tindrà la seva seu a l'edifici de Protecció dels Vegetals, als aiguamolls de l'Empordà, i també propugnem la creació d'un consell català d'agricultura ecològica, que sigui l'organisme gestor del que és la denominació d'«ecològica» dintre de Catalunya, perquè crec que també aquí hi ha unes possibilitats per a la nostra agricultura, per als nostres agricultors, atès que hi ha un nombre de consumidors molt important als països del nord d'Europa, i que comença a existir aquí, que aprecien d'una forma especial, i que, per tant, paguen d'una forma adequada aquests productes elaborats amb unes especials característiques, com són els productes ecològics.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Correspon ara al Grup Parlamentari Socialista: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, permetin que les meves primeres paraules siguin de salutació a la cambra i de complaença per poder-me dirigir per primera vegada a vostès, precisament en un debat que suscita tanta expectació i esperança com aquest entre la pagesia de Catalunya.

Vinc de les terres de Lleida, de Molle-russa, en el cor del Pla d'Urgell, on les condicions agrícoles són millors que en bona

part del país, i allí, malgrat tot, el futur de la nostra pagesia es veu amb tanta incertesa com a Tarragona, a Girona o a les comarques de Barcelona. Per això, perquè la nostra pagesia és un component essencial del nostre poble, sense la qual Catalunya no seria Catalunya, el debat d'avui és tan important i hauria de resultar transcendent més enllà del tràmit d'una simple discussió parlamentària. Un debat que, per altra part, nosaltres, els socialistes, hauríem volgut més ampli i més ambiciós: un veritable debat sobre el futur del món rural a Catalunya des d'una perspectiva global i globalitzadora dels diversos aspectes que hi conflueixen per a garantir-hi una renda suficient mitjançant les activitats agrícoles i ramaderes i també industrials i turístiques, i unes condicions de vida dignes amb tot el que això implica d'actuació en infraestructures i serveis. Serveis com l'ensenyament, serveis com la sanitat, serveis socials, infraestructures lògicament derivades de comunicacions, de subministrament d'aigua, d'electrificació, de serveis telefònics, etcètera.

Lluitar, en definitiva, senyors diputats i senyores diputades, per una Catalunya territorialment equilibrada, on viure a l'Urgell, al Priorat, a la Conca de Barberà, a la Garrotxa, a les zones pirinenques o a l'interior del país no signifiqui el preu afegit d'unes rendes baixes, unes condicions de vida difícils i un futur incert. Aquest no seria pas, senyores i senyors diputats, el país de qualitat que ens referia i ens proposava el president de la Generalitat en el seu discurs d'investidura, ni aquell país de qualitat que és, de fet, l'aposta col·lectiva del poble de Catalunya i d'aquesta cambra.

Vostès han volgut, però, que el debat tractés exclusivament sobre política agrària i ramadera, que constitueix —és ben cert—, en qualsevol cas, l'activitat econòmica fonamental del medi rural. El debat ve precedit d'un procés de mobilitzacions pageses i, fins i tot, d'un popular programa de televisió, d'aquells que fan història, encara que sigui per l'absència de representants d'un Govern que no perd ocasió per gaudir d'un protagonisme obsessiu de punta a punta del país, menys en aquelles ocasions en les quals cal, efectivament, donar la cara.

D'una manera més directa, el debat ve precedit per una lleugera referència al tema per part del molt honorable president de la Generalitat en el debat d'investidura i per una breu i sorprenent comunicació del conseller d'Agricultura, en la qual ve a dir-nos que la seva incertesa encara és major que la dels pagesos als quals hauria d'assessorar. En la comunicació del conseller d'Agricultura es diuen coses tals com les següents: «Mentre no es pugui saber què es pot produir, com s'ha de produir, on s'ha de vendre, com s'ha de vendre, quina serà la nostra competència i en quines èpoques de l'any, no es podrà donar per tancat aquest gran període d'incertesa.» I qui ho sap això, senyor conseller? Els industrials del país ho saben? Els inversors del país ho saben? Què han de produir, com i on ho han de vendre? Forma part, senyor conseller, senyors del Govern, això forma part, precisament, del joc del lliure mercat i de la lliure competència. I està, no en l'atzar, sinó en el fet d'afinar els plantejaments de cadascú —sens dubte també de la Conselleria— facilitar els instruments informatius necessaris al sector perquè el sector pugui bellugar-se, pugui moure's, pugui invertir i pugui jugar. La incertesa del conseller jo crec que agreuja més la incertesa que puguin patir els pagesos del sector.

Tal com deia el president Pujol en la seva investidura, el problema de la pagesia no és un problema català, ni és un pro-

blema espanyol: és un problema europeu. Certament, i arreu d'Europa es plantegen les mateixes preguntes que formulava el conseller, i suposo que a la resta d'Europa, com aquí, les preguntes no tenen resposta més que en el lliure joc de la realització de les pròpies polítiques agràries.

Un problema europeu condicionat per la política agrària comunitària, definitivament revisada el passat dijous 21 de maig pels acords preferencials que pugui establir la Comunitat i pels possibles acords de la ronda Uruguai i del GATT, quan es produeixin aquestes properes setmanes.

Més enllà dels aspectes tècnics concrets que la revisió de la política agrària comunitària ha implicat, ja fa temps, de tota manera, senyor conseller, que se'n coneixien les línies mestres, la filosofia política que l'empara, en la qual hi ha, m'atreveiria a dir, una coincidència generalitzada en els analistes en allò que fa referència als productes necessaris de regular: cereals, oleaginoses, vacuum, llet, oví, bestiar cabrum i tabac, i en allò que fa referència a les mesures d'acompanyament: protecció del medi ambient, forestació de terres i jubilació anticipada.

Era imprescindible trobar solució als problemes d'excedents creixents i a les enormes despeses financeres —és ben cert— que s'han anat produint al llarg de trenta anys de política agrària comunitària. I encara que en aquests darrers anys s'han vingut aplicant polítiques de preus cada cop més restrictives, establint un límit del creixement de la despesa agrícola comunitària i fixant límits a la producció per damunt dels quals es penalitzava l'agricultor, el resultat era clarament insatisfactori. Aquestes mesures, a més d'insuficients, perjudicaven els agricultors —vostè ho deia ahir, nosaltres hi coincidim— amb menys possibilitats de la Comunitat, en benefici de les grans explotacions. La reforma preveu en els sectors afectats per aquesta un descens controlat i gradual dels preus i un control obligatori de la producció, però amb una compensació assegurada de les rendes, que tendeix a protegir l'explotació familiar.

Es passa així d'una ajuda al producte via preus a una ajuda al productor via renda, procurant que es mantinguin les millors, qualitat i productivitat en els conreus i en les explotacions, per part dels pagesos més eficients. I en aquesta línia de competència comercial, és com ens cal contemplar els possible acords de la Ronda Uruguai i del GATT, aquestes properes setmanes.

Tot plegat, senyor conseller, senyores i senyors diputats, defineix l'escenari, el marc general en el qual s'inscriu el present i el futur de la pagesia a Catalunya. És el marc que deriva lògicament —en els aspectes positius i negatius— de la nostra pertinença a l'Estat espanyol, i a través d'ell —i a través d'ell— a la Comunitat Europea i a la comunitat internacional. Excusar permanentment en Madrid o en Brussel·les les mancances i les negligències de la nostra acció de govern, no solament és una greu irresponsabilitat, sinó que no soluciona res ni condueix enlloc més que a la confusió i al desconcert dels pagesos i de la pagesia.

Això és, precisament, el que succeeix quan, en lloc de resoldre problemes i de convertir Catalunya en una regió d'agricultura capdavantera i exemplar —que podria ser-ho—, ens excusem contínuament amb tanta lleugeresa en les limitacions del Tractat d'adhesió que, com tot tractat d'aquestes característiques, i més encara en un moment com el que es plantejava en el moment en què es va negociar, és el resultat d'un procés molt complex i alhora imprescindible.

La comprensió d'aquesta necessitat, malgrat les limitacions que evidenciava, es va posar de manifest en l'ampli suport parlamentari que va obtenir la seva ratificació en el tràmit parlamentari en el Parlament espanyol. Plantejar com ho va fer el president Pujol durant la passada campanya electoral, en un acte especialment adreçat a la pagesia de Catalunya, el rebuig al contingut del tractat i l'exigència de la seva revisió sense assenyalar que ni la viabilitat jurídica de la proposta és pura demagògia destinada a la confusió de la pagesia.

Definit el marc general, hem de coincidir que el nombre i la naturalesa de les incerteses que incideixen sobre el pagès i la seva activitat és naturalment gran, naturalment elevat. I, com deia recentment un analista del tema, això no és ni bo ni dolent, és simplement inevitable, si volem continuar plenament integrats en un món cada dia més obert i interrelacionat com és el que vivim, i per això, precisament, hem de protagonitzar un important procés de modernització i d'adaptació a les noves circumstàncies.

Cal que situem el problema amb tota claredat: el pagès europeu, i també el pagès de Catalunya, cada dia més ha de produir per a un mercat altament competitiu, que requereix més qualitat a millor preu. Millorar qualitat i reduir preus alhora significa reduir marges; necessita compensar-ho participant necessàriament del valor afegit que es produeix en les següents fases del procés agroalimentari: en la fase de transformació, de comercialització i de distribució.

En conseqüència, deurà d'agrupar ofertes, establir contractes estables de subministrament a la indústria agroalimentària i crear mecanismes de comercialització i de distribució en un procés que, si volem que sigui rendible des de la perspectiva pagesa, no pot contemplar-se, no deuria de contemplar-se aïlladament, com un procés trencat i no com un procés interrelacionat en les seves fases successives de producció, transformació, comercialització i, àdhuc, distribució de productes.

Per tot això, a més de les exigències d'una formació permanent per a millorar i abaratir els costos del procés productiu, requerirà explotacions més capitalitzades, segurament més grans, i una relació més influent en el complex agroindustrial del seu entorn. Facilitar aquest procés d'adequació a una realitat més dinàmica i competitiva requereix un suport actiu de l'Administració que en el nostre cas es concreta en l'obligació que deriva del mandat de l'article 12.4 de l'Estatut, quan considera l'agricultura i la ramaderia competència exclusiva, efectivament, de la Generalitat de Catalunya i responsabilitat, per tant, efectivament, del Govern assegut a la primera fila de la cambra.

El pagès podrà sentir-se confús i desconcertat, però el Govern, i concretament el Departament d'Agricultura, té l'obligació de formular hipòtesis i trobar respostes a les preguntes que ens plantejava en la seva comunicació. I fer-ho naturalment, de tal manera que aquestes hipòtesis i aquestes possibilitats es transmetin d'una manera efectiva i raonable al sector agrari perquè pugui fer-ne —ell sí—, amb lliure discrecionalitat, l'ús que considera convenient en el seu joc productiu. I fer-ho, naturalment també, en una actitud de diàleg obert i de cooperació institucional amb el Govern central, intermediari jurídicament necessari en tots els processos comunitaris, i amb una franca i continuada voluntat de diàleg i de concertació amb les organitzacions professionals del sector. Des d'aquesta perspectiva hem d'utilitzar a fons les normes estatals que apliquen reglaments

comunitaris, completant-les i suplementant-les quan sigui possible, en defensa dels subsectors estratègicament importants del nostre teixit agrari i ramader i de les característiques específiques de la nostra pagesia.

A Catalunya hi ha, senyor conseller, en realitat —com deia vostè ahir—, una gran diversitat de situacions segons territoris, sectors, explotacions, monocultius o diversificació d'activitats. Coexisteixen dos tipus d'explotacions i de pagesos: les explotacions viables i rendibles, normalment a càrrec de pagesos a plena dedicació, i explotacions que difícilment seran competitives, bé sigui per les dimensions, la ubicació, l'edat del titular, o bé sigui per la dedicació a temps parcial del titular de l'explotació.

Nosaltres, els socialistes, apostem decididament per l'empresa familiar agrària, viable i rendible com a nucli bàsic de l'estructura productiva per aconseguir una agricultura més moderna i més competitiva, i al mateix temps afirmem la necessitat imperiosa d'estabilitzar la permanència de tota la població rural en el medi en què viu. Simplement perquè el país ho necessita, perquè és imprescindible evitar la desertització, perquè és imprescindible per a l'equilibri territorial de Catalunya. Cal que els poders públics diguin als pagesos amb claredat que no els convertirem en simples jardiniers d'una terra erma, sinó que els assessorarem, els orientarem i els ajudarem a organitzar altres activitats substitutòries que els generaran també renda en el propi medi, en el qual sempre han viscut i en el qual cal que continuïn vivint.

Ahir vam escoltar, senyor conseller, amb molta atenció i interès la seva intervenció, esperant trobar-hi un punt d'esperança per als pagesos del nostre país. I en realitat vostè va parlar més d'agricultura que d'agricultors, d'agricultura que de pagesos. No vam trobar-hi ni l'energia ni la voluntat ni la convicció necessària per tirar endavant. «Li faltava nervi», va dir ben gràficament un il·lustre senyor diputat. Escoltant-lo, senyor conseller, vaig entendre més que mai les grans mancances, els grans forats de la política del Departament, la qual cosa no significa una desqualificació de les propostes operatives que vostè va plantejar al final de la seva intervenció i que, com veurà, en el curs de la meua hi haurà notables coincidències en allò que cal fer, senyor conseller. El problema no és essencialment a Brussel·les, ni a Madrid, ni als països de l'EFTA, ni al Tractat d'adhesió, ni al Magrib, ni a Turquia, ni a tercers països; els problemes, senyors consellers de la Generalitat, no estan en la competència de la fruita marroquina, el problema està en aquella fruita europea que entra aquí i que és ben rebuda pels mercats d'aquí, i que és ben rebuda pels consumidors d'aquí. Aquest és el problema. I aquests no són ni tercers països ni països del Magrib. Estic parlant de la fruita francesa, estic parlant de la fruita holandesa.

El problema, senyor conseller, és en el mateix Departament, que ha fet deixadesa de les seves obligacions. Què ha passat, senyor conseller, en el tema del clembuterol? En diverses ocasions aquestes setmanes passades la cambra ha considerat el problema exclusivament des del punt de vista de la sanitat pública, com un tema que afectava la sanitat pública. Escolti, per què en aquest moment, senyor conseller, hi han menys ramaders desaprensus utilitzant productes similars al clembuterol o el clembuterol mateix? Simplement per una raó: perquè vostès han incrementat en aquest moment, en aquesta fase, en aquesta situació, després del gran escàndol, les mesures de control, la

policia sanitària, en definitiva, a peu de granja i a peu d'escorxador. No varen fer-ho en el passat.

L'ús del clembuterol i substàncies similars no era un tema desconegut per l'Administració. Si es va trobar una fàbrica que en produïa i n'hi havia un estoc de diversos quilos i les dosis que s'utilitzen estan en el nivell dels mil·ligrams, és evident que aquest clembuterol tenia ús, tenia sortida. Què va succeir, doncs? Va succeir que una actitud negligent —negligent— per part del mateix Departament va provocar unes dotzenes d'intoxicats; aquest és el tema que es va tractar aquí en el seu moment. Però no ho oblidem, senyor conseller: 5.000 milions de pèrdues en el sector productor, en el sector ramader, simplement perquè una sèrie de ramaders desaprensus van fer ús d'unes substàncies sabent..., jo no m'atreveiria a dir pas que la situació era tolerada, però sí que diré en una situació consentida.

Jo crec que és precisament la deixadesa de les seves funcions en aquest tema específic el que va produir —estàvem parlant de renda, estàvem parlant de situació en els sectors—, va produir, senyor conseller, un perjudici que vostès mateixos han avaluat en més de 5.000 milions de pessetes en el sector. Què ha passat, senyor conseller, que ens ha parlat aquest matí en diverses ocasions de l'empresa familiar agrària com una peça clau de la seva política departamental? Jo tinc aquí un setmanari de Lleida i un alt funcionari del seu Departament diu: «El pagès desconeix la normativa de l'empresa familiar agrària.» Ho utilitzo com a argument d'autoritat, igual que vostè ahir en citava uns altres.

Jo li cito funcionaris, alts funcionaris del seu Departament, que jutgen, en certa manera, la gestió del seu Departament. Si l'empresa familiar agrària és una peça bàsica de la nostra situació en el sector —i nosaltres hi estem d'acord, senyor conseller—, digui'm: aquella llei que fou aprovada l'any 85, quin registre d'empreses familiars agràries ha produït? Quants plans de millora s'han tramitat i s'han aprovat? Quin ha estat el resultat d'aquests plans de millora? Ha estat efectiu? Digui'm per què no han complert vostès aquell mandat que deriva de l'article 18, que diu: «Per tal de facilitar els pagaments derivats de la transmissió de l'empresa familiar agrària, el Consell Executiu, a proposta del Departament d'Agricultura, establirà els ajuts econòmics pertinents»? Per què no ho compleix? Ha contribuït l'entramat de l'empresa familiar agrària, que deriva d'aquesta Llei de l'empresa familiar agrària, a la plena realització dels objectius que es preveuen en la presentació de la Llei, en el preàmbul de la Llei, i que constitueixen els eixos bàsics —aquests sí que són eixos bàsics—, reiteradament repetits com a eixos necessaris per al desenvolupament estratègic de l'agricultura a Catalunya?

Sap què diu aquell pròleg? «Aquesta necessitat de modernització i de desenvolupament del sector agrari, reconeguda constitucionalment, es fa patent a Catalunya, on l'estructura social i econòmica de la majoria de les explotacions que constitueixen la base de les activitats agrícola i ramadera és de caràcter familiar.» L'empresa familiar agrària mereix, per tant, una atenció preferent de la Generalitat i necessita un marc legal adequat per a garantir uns ingressos i unes condicions de vida equiparables a d'altres activitats professionals. I continua: «Moltes de les empreses familiars agràries, malgrat que posseeixen la capacitat professional i el potencial agrari necessaris, no han pogut asso-

lir els objectius esmentats per falta de recursos tècnics i financers adequats.» Any 85. Aquests són els termes en què vostè ahir va plantejar la seva intervenció i avui ha produït les rèpliques i dúpliques en els portaveus dels altres grups.

Què ha passat amb la Llei de l'empresa familiar agrària? Quin ha estat el seu resultat? Quantes empreses familiars agràries a Catalunya tenen vostès recollides en el registre de l'empresa familiar agrària que hauria de ser la peça bàsica de la seva actuació? Aquesta Llei de modernització de l'empresa familiar agrària, establerta en virtut de la competència exclusiva que en matèria d'agricultura pertoca a la Generalitat, d'acord amb l'article 12.4 de l'Estatut; té la finalitat de donar resposta a una part dels problemes més importants que tenen plantejats aquestes empreses afavorint-ne la modernització i desenvolupament integrals. La Llei estableix també que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca desenvolupi accions de capacitació professional i de formació continuada dirigides d'una manera prioritària als titulars d'empreses familiars agràries que presenten plans de modernització i de desenvolupament.

D'altra part, per tal d'estimular l'adopció i la realització d'aquests plans la Llei estableix una sèrie d'ajuts entre els quals hi ha la concessió de préstecs i avals. Quin ha estat el resultat de l'aplicació de la Llei de l'empresa familiar agrària que, efectivament, constitueix la peça bàsica, clau del nostre tramut agrari i ramader pel qual vostès i nosaltres fem una aposta clara i decidida? Vostè ahir ens va presentar un llarg informe que, suposadament, era una memòria de realitzacions del seu Departament. Hem reeixit en l'aplicació d'aquesta Llei o no? Cal modificar aquesta Llei o no? Ens serveix aquesta Llei o no? Aquesta Llei té alguna cosa a veure amb el Tractat d'adhesió o no? Ens és útil o no? Han habilitat vostès les mesures necessàries per a facilitar l'impost de transmissions patrimonials o no?

Per tant, jo crec, senyor conseller, que hauríem d'haver plantejat la situació aquí a Catalunya en un to menys de memòria de gestió, independentment de les consideracions que avui apareixen als mitjans de comunicació de si continua o no continua. Jo crec que això és —a hores d'ara— poc rellevant. Estic parlant d'una llei del 85 signada per un antecessor de l'actual conseller del Departament i, per tant, estic parlant d'una llei que excedeix la temporalitat del càrrec de qualsevol dels consellers.

En definitiva, altres portaveus hi han alludit: difícilment podria fer-se, perquè difícilment podia fer-se operativa la previsió de la Llei, perquè vostès han convertit el Departament, efectivament, en un òrgan burocratitzat en què els funcionaris, magnífics professionals, magnífics funcionaris, cansats, desil·lusionats i frustrats van gotejant cap a altres llocs, van marxant del Departament, simplement per una raó evident: vostès els han burocratitzat. Els veterinaris estan instal·lats en els despatxos —va dir vostè— dels serveis comarcals del Departament. Abans hi havia serveis d'extensió agrària, i ni havien quaranta-quatre, i, per tant, estaven a prop també de tots els territoris de Catalunya.

Jo diria, senyor conseller, que era molt difícil aconseguir els objectius que vostès es proposaven en aquesta Llei i que nosaltres els compartim, i animem perquè recuperi, si els instruments que tenim a la mà, els instruments que tenim a l'abast no els utilitzem de la forma més acurada possible. Què ha passat en el sector de les cooperatives, senyor conseller? Dèiem —i hi coincidim— que tenim un entramat cooperatiu en situació extremament difícil. Mentrestant hi han unes altres cooperatives que

ocupen els primers llocs de la indústria agroalimentària d'aquest país, en els seus processos de transformació.

Què està succeïnt, doncs, senyor conseller, perquè l'entramat cooperatiu bàsic del país estigui en una situació de tanta dificultat malgrat l'ordre que vostè ens va citar ahir de l'any 88 i la Llei de cooperatives, etcètera, i en canvi hi hagin —això sí— algunes cooperatives —algunes d'elles ubicades a les terres de Lleida— que ocupen posicions punteres, poques cooperatives de les cinc-centes que vostè va situar, dues cooperatives estic jo mencionant en aquest moment que ocupen primers llocs en el rànquing empresarial del país.

Què ha succeït, què succeeix, si volem entrar seriosament en l'anàlisi del problema cooperatiu, què succeeix, quin és el seu diagnòstic, per què passa això, per què unes cooperatives que van començar com les altres han reeixit de la manera que han reeixit, però només dues, només dues, i la resta de l'entramat cooperatiu del país està en la situació malmesa en què està?

Li hem parlat d'instruments, hem parlat de l'Administració i hem considerat que l'Administració l'havien convertit vostès en un òrgan excessivament burocratitzat que no compleix amb eficiència, el seu Departament, les funcions, les missions que sembla que haurien de desenvolupar. El portaveu del Grup Popular li parlava de pressupostos, parlem de pressupostos. Pressupostos del Departament d'Agricultura: 18.000 milions, d'un pressupost d'un bilió i mig —d'un bilió i mig—; partides per a desenvolupament rural, un milió de pessetes; foment d'indústries, 50 milions; millora de processos de producció, transformació i comercialització de productes agraris, 7 milions de pessetes... No poden fer-ho, no poden fer-ho, i després succeeix, senyor conseller, el que succeeix.

Per tot allò anteriorment exposat, senyor conseller, nosaltres fem les següents consideracions, i aquí veurà les coincidències o els punts d'apropament que poden acabar-se de perfilar en la rèplica i contrarèplica.

Primer. El Govern ha de clarificar les seves confuses desqualificacions al Tractat d'adhesió, un tractat que, en el seu moment —ho repeteixo—, va rebre un suport àmpliament majoritari en la seva ratificació parlamentària; a tal efecte, cal que el Govern informi el Parlament dels aspectes del Tractat que en la seva opinió deuri de ser modificats i la viabilitat jurídica del seu plantejament.

Segon. Presentar d'immediat al Parlament i als sectors professionals agraris un informe de previsions sobre l'impacte de la reforma de la PAC en els diversos sectors productius agroalimentaris, simplement fent recull del que algunes revistes vinculades al Departament i al Patronat Català Pro Europa, amb més o menys cura, han publicat ja; però jo crec que s'hauria de presentar formalment per part del Departament al Parlament de Catalunya i al sector.

Tercer. Consideració de l'empresa familiar agrària viable i rendible i del professional de l'agricultura a títol principal com a subjectes bàsics de l'acció de govern.

Quart. Inscriure, com a objectiu bàsic de la nostra acció, la modernització del sector a Catalunya, que hauria d'aconseguir els següents objectius. Primer, incrementar la productivitat per explotació sense generar excedents, a través de quatre vies: definir l'explotació prioritària i recolzar-la mitjançant informació, formació, suport tècnic fiscal i financer; aconseguir unes explotacions més grans i més capitalitzades; impulsar la implantació

de joves agricultors, i promoure millores tecnològiques. Segon, incrementar el valor afegit obtingut per l'agricultor mitjançant, primer, la reducció del cost dels inputs, dels costos de producció, l'exigència de la normalització i de la qualitat dels productes, el foment de les fórmules associatives que permetin agrupar oferta, i la major participació en el valor afegit agroalimentari. Tercer, aconseguir un desenvolupament respectuós i productiu del medi ambient mitjançant la investigació i recerca d'alternatives a les produccions estrictament agràries, mesures de protecció del medi natural, retirada de terres de conreu i increment de la reforestació.

Cinquè. Els objectius esmentats han de servir per aconseguir un sector agrari integrat en el sector agroalimentari, en el sistema agroalimentari, que compleixi tres funcions: primer, servir la demanda evitant excedents d'oferta; segon, ser competitiu internacionalment en preus i qualitats des del punt de vista dels interessos dels productors i dels consumidors; tercer, produir respectant el medi ambient.

Sisè. Aplicar una millora decidida en l'eficàcia de les estructures agràries, basada en tots aquells objectius que es contemplen en el Reglament comunitari 23/28 i en el Reial Decret 1.887, complementant-ne les línies previstes, complementant-ne financerament les línies previstes.

Set. Facilitar la creació d'estructures de comercialització i transformació de productes agraris, d'acord amb el Reglament 866/867, i creació de les línies complementàries d'ajuda a entitats associatives —associatives—, com a protagonistes fonamentals dels processos de comercialització i transformació que presentin plans d'actuació en el tema.

Vuitè. Impulsar la reestructuració del sector cooperatiu sanejant-lo financerament i reforçant la seva capacitat gerencial per a facilitar la seva intervenció en la transformació, comercialització i distribució de productes.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA i OLIVA: Acabaré de seguida, senyor president.

Nou. Creació d'un fons de terres de Catalunya destinat a la regulació del procés de retirada de terres de conreu i redimensionament de les explotacions agràries. A través d'aquest programa fomentar la jubilació anticipada de qui vulgui acollir-s'hi.

Deu. Realització d'una política estricta de normalització de productes i de control de qualitat en mercat.

Onze. Realització d'una política estricta de control de residus animals i vegetals amb productes agroalimentaris.

Dotze. Definició d'una política alimentària de la Generalitat i creació d'una Direcció General específica que la impulsi coordinant i concentrant les competències disperses que hi ha en aquest moment en diversos departaments.

Tretze. Conversió de l'Institut de Recerca i Transformació en el veritable centre d'investigació i aplicació dels avenços tecnològics en la producció i transformació de productes. Potenciar econòmicament la seva capacitat operativa.

Catorze. Subvenció del 90% a la liquidació de l'impost de transmissions patrimonials mentre no es modifiqui la naturalesa de l'impost. Les valoracions de patrimoni, senyor conseller, senyor conseller d'Economia, han d'ajustar-se, deuriem d'ajustar-se al valor cadastral dels terrenys i no ponderar-les ni rectificar-les amb índexs correctors a l'alça.

Quinze. Conversió de l'Institut de Crèdit Agrari de Catalunya, Institut Català de Crèdit Agrari, en el veritable banc agrari encarregat del suport financer al sector agroalimentari a fi i efecte, com demanava un altre portaveu aquest matí, de facilitar crèdits tous, subvenció al diferencial d'interessos i aconseguir que l'Institut deixi de ser un simple instrument financer de la Conselleria.

Setze. Consideració dels sindicats agraris com a interlocutors necessaris per al procés de concertació agrària a Catalunya. Reforçar la seva estructura operativa i clarificar la seva representativitat.

Disset. Millorar els mecanismes d'informació als pagesos i a la seva formació professional, tant des del punt de vista productiu com gerencial.

Divuit. Rellançament i reforçament de la política forestal de la Generalitat.

Dinou. Política específica per a zones de muntanya complementant les ICM i fomentant la creació d'activitats econòmiques alternatives.

Vint. Acció específica interdepartamental per a zones d'urgent reactivació; proposta de nomenament d'un comissionat coordinador i —dèiem els socialistes— fixació d'una dotació de 2.000 milions de pessetes any/comarca per a aquest procés de reactivació.

Vint-i-u. Desburocratització i replantejament del Departament com un instrument de gestió, informació i assessorament a la pagesia; recuperar les antigues funcions del servei d'extensió agrària.

Vint-i-dos. Concertar les propostes d'actuació amb les organitzacions professionals agràries i mantenir vies de diàleg obertes amb el Ministeri.

Vint-i-tres. Presentar un pla al Parlament, un programa articulat de les propostes d'actuació que el Departament pensa endegar per a millorar les rendes de la pagesia de Catalunya. Segurament devíem d'haver començat per aquí, en la comunicació del Govern.

El Sr. PRESIDENT: En té gaires més de propostes?

El Sr. VILALTA i OLIVA: Dues més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És que el tràmit de presentació de propostes s'obrirà demà, eh?

El Sr. VILALTA i OLIVA: Amb el seu permís, senyor president, dues més.

Vint-i-quatre. Increment del pressupost del DARP en el pressupost de l'any que ve en la mesura corresponent als acords que puguin obtenir-se.

I vint-i-cinc —i darrera—, elaborar un llibre blanc sobre la realitat del medi rural que permeti plantejar una proposta estratègica sobre el seu futur mitjançant la vertebració d'un pla articulat que contempli la promoció i el foment d'altres activitats econòmiques que permetin estabilitzar en el medi les persones que abandonin les activitats agràries i ramaderes.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva generositat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. L'honorable conseller senyor Vallvé té la paraula. (*Remor de veus. Rialles.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Vilalta, celebri trobar-nos aquí amb vostè en aquest debat, no és la primera vegada que vostè i jo ens trobem en un debat, n'havíem fet alguns a les terres de Lleida.

A vostè, és clar, a vostè ahir li van dir que en el meu discurs hi havia faltat nervi, i vostè avui aquí evidentment hi ha posat nervi. Això no ho pot negar ningú dels que m'han escoltat. Si a més a més de nervi, hi hagués posat, doncs, alguna altra cosa, alguna coherència en les manifestacions, crec que hauria estat bé (*remor de veus i alguns xiulets*), i no parlo per parlar, senyors que m'escolten de l'oposició.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Vostè em diu que no ens preocupem de l'empresa familiar agrària, i que vam votar una llei de l'empresa familiar agrària, i és cert, aquesta cambra va votar una llei de l'empresa familiar agrària, que després —com vostè sap—, un cop votada, el Govern de Madrid hi va presentar recurs d'inconstitucionalitat. (*Remor de veus.*)

On eren vostès quan va presentar el Govern de Madrid recurs d'inconstitucionalitat? (*Remor de veus.*) Alguna cosa suposo que tenien a veure-hi, vostès, en aquell recurs...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: I poc després, el Tribunal Constitucional, poc després, un temps després —el Tribunal Constitucional no acostuma a afanyar-se excessivament en les sentències—, va dictar sentència, i va dictar sentència precisament en un dels aspectes en què incidia el recurs, que era el que feia referència al tema dels ajuts i beneficis fiscals.

Això que vostè em demana aquí és precisament a què el Govern de Madrid presenta recurs d'inconstitucionalitat, i, aleshores, no permet que la Generalitat apliquem la Llei de l'empresa familiar agrària, senyor Vilalta.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Vostè em diu, en aquest sentit, doncs, que hem de promocionar, que hem de promoure l'empresa familiar agrària. I jo li dic que sí, evidentment, però aleshores, és clar, si guem una mica coherents, no presentem recursos contra les lleis que fa aquest Parlament i que vostès diuen que hi estan d'acord.

Un altre tema important de l'empresa familiar agrària, vostè ho ha dit —jo ho vaig dir ahir—, és el que fa referència al tema de les transmissions patrimonials. I avui, aquí, en aquesta cambra sento que vostès demanen una reducció del 90% en els impostos de successions... I jo pregunto, senyor Vilalta, on eren els diputats del seu Grup, del seu partit a Madrid el dia que, discutint-se la Llei de successions, el diputat per Lleida, senyor Ferrer i Profitós, demanava que hi hagués una reducció del 90% en les transmissions de les empreses familiars agràries, i vostès, el seu Grup a les Corts Generals, va votar en contra d'aquesta esmena que presentava el senyor Ferrer Profitós en aquell moment a la cambra. (*Remor de veus.*)

Com ahir —possiblement algú ho recordarà— publicava que també en la Comissió d'Agricultura votava en contra d'una Proposició de llei presentada precisament a Madrid pel Partit Popular per negociar amb la Comunitat la continuïtat d'ajudes als cítrics, no és un tema que afecta l'agricultura catalana, potser sí l'agricultura dels Països Catalans (*remor de veus*), però, en tot cas, és un tema que ja discutiran vostès oportunament, però que votaven en contra d'aquesta petició del PP, de renego-

ciar les ajudes, en aquest sentit, que s'havien de concedir als cítrics. (*Remor de veus.*)

Jo vaig parlar, evidentment, que hi havia una situació d'incertesa en el món agrari. Hi ha una situació d'incertesa; naturalment que hi ha una situació d'incertesa. I vaig dir per què hi havia aquesta situació d'incertesa. I vaig esmentar les paraules del ministre alemany d'agricultura, del senyor Kierschle, quan deia que sempre hi havia hagut problemes al món agrari, però que, és clar, que una cosa eren uns problemes que hi havia hagut als anys seixanta i als setanta, quan l'increment de producció volia dir un increment de guanys i, avui, amb la nova PAC, es presenten uns problemes de limitació de producció: de limitació de producció amb les oleaginoses per a aquest any; de limitació de producció per als cereals; per a totes les reformes de l'organització comuna de mercat, que ha tingut lloc en el document aprovat pel Consell de Ministres la setmana passada. I aquesta reforma de la PAC nosaltres, evidentment, no ens hem quedat al despatx tenint-la; nosaltres l'hem explicada; l'hem anat a explicar, la vam explicar el 23 de gener a Mollerussa —precisament, la ciutat de què vostè ha parlat abans—, que algú ens va preguntar aleshores: «I aquestes explicacions, què fareu: les fareu només fins al 15 de març o les seguireu fent?» No, les hem seguit fent; hem anat a Mollerussa i hem explicat el conreu d'oleaginoses; i vam anar a Vic i vam explicar la problemàtica de la llet; i hem anat a Manresa i hem explicat què passarà amb els cereals i les oleaginoses; i vam anar a Lleida a explicar el problema del vacum de llet; i a Vilaller, a l'Alta Ribagorça, a explicar la problemàtica del vacum de carn; i a Juncosa a explicar la nova PAC; i tornant després a Juncosa, a explicar el tema de la carn de boví, perquè Juncosa és un centre productor de carn de vedella, com fa una estona he comentat amb el diputat senyor Pueyo; i hem anat a Sort, i hem explicat també la problemàtica del vacum de carn i del vacum de llet, com evolucionarà això amb l'aplicació de la PAC; i a Tremp, sobre el conreu d'oleaginoses; i a Girona, que vam explicar la PAC i la problemàtica del vacum de carn, el mateix que vam fer a Figueres; i anirem a Berga a explicar-ho, també; i a Igualada; i a Ribes de Fresser.

No li dic totes aquestes explicacions... Vull dir que el Departament, en aquest sentit, viu directament aquesta problemàtica i la transmet a aquelles persones que són les interessades, en aquestes conferències que expliquem l'aplicació de la PAC i que després escoltem, perquè quan la conferència s'acaba ve el moment més important, que és quan ens ve llavors un agricultor i diu: «Escolti, jo que tinc tantes hectàrees d'oleaginosa, vejam què em passarà, què haig de posar en guaret o què no haig de posar en guaret, quant em pagaran, quina diferència de preu...» Vull dir, això és la política que estem duent a terme des del Departament.

Vostè diu: «A Brussel·les, només a través de Madrid.» Escolti: a Brussel·les passant per Madrid fem volta; ho he dit moltes vegades. Nosaltres anem a Brussel·les, evidentment, passant per Madrid quan trobem aquest clima favorable de negociació, i a fe que darrerament trobem aquest clima favorable de negociació. Ja ho he manifestat diverses vegades, alguna vegada ho he hagut de manifestar a alguns dirigents del seu partit —que trobem aquest clima de diàleg—, però que també, evidentment, quan aquest clima no hi era també hem anat directament a Brussel·les, perquè les conseqüències de Brussel·les afecten, les

decisiones de Bruxelles afecten els nostres agricultors i afecten els nostres ramaders.

I sí, vam parlar, evidentment, va parlar el molt honorable president de la possibilitat de demanar la revisió d'un tractat d'adhesió; o és que un tractat no es pot revisar? O és que només és demagògia demanar la revisió d'un tractat d'adhesió? O és que és una demagògia, aleshores, que el senyor Solbes obtingui 600.000 tones més de llet que necessita per a nosaltres, quan demana també aquestes revisions en aquest sentit de tractats? (*Remor de veus.*) O és que el mateix senyor Fernández Ordóñez, quan manifestava que es podrien obtenir millores del Tractat, fa demagògia? El Tractat d'adhesió, com tot tractat, és perfectament revisable i naturalment que no es pot anar a demanar la revisió d'un tractat en qualsevol moment, però en un moment determinat, com va dir el molt honorable president a Mollerussa, precisament en aquell acte de més de mil agricultors que escoltaven el plantejament de la coalició de Convergència i Unió sobre el programa d'agricultura, va explicar exactament, doncs, que el moment de demanar aquestes revisions era el moment en què la Comunitat negociaria nous tractats d'adhesió amb altres països —d'aquests que anomenàvem fa poc de l'Europa de l'Est—, que hi volguessin entrar. Llavors potser seria el moment de, en haver-hi unes noves clàusules, poder demanar també la revisió de les clàusules que en aquell moment s'havien obtingut. Això no és demagògia, senyor Vilalta; això és un realisme de parlar de les coses i la possibilitat d'actuar en aquest sentit.

Vostè parla, evidentment, de complementar les normes de la Comunitat Europea. Jo celebro que ara el ministre Solbes digui també que aquest Decret de la jubilació és un decret de difícil aplicació perquè nega la transmissió directa als parents de primer grau, els fills, i que el Ministeri reconegui la necessitat de modificar aquest Decret, i crec i espero que aquesta modificació es pugui realment dur a terme.

Vaig parlar, evidentment, de les dues agricultures, com vostè n'ha parlat —coincidim en aquest tema—: de la productiva i la no-productiva; però també vaig dir, evidentment, que per a aquells territoris de muntanya, de zones desfavorides, no n'hi havia prou, possiblement, amb l'activitat agrària i calia complementar-ho amb altres activitats que generessin les rendes econòmiques necessàries, d'acord amb el que són els objectius 5.b, que defineix la Comunitat, i que voldríem que fos extensiu a totes les zones desfavorides i a totes les zones de muntanya i que comarques com el Solsonès, per exemple, poguessin també gaudir d'aquests beneficis del 5.b, que en aquest moment no té; o a comarques, també, com el Ripollès, que poguessin tenir aquests beneficis del 5.b. Espero que per obtenir això tinguem, també, el seu suport, quan hi hagi la renegociació en els propers anys de les noves zones objectiu 5.b, d'aquestes zones de millora de les àrees rurals amb activitats que no són directament activitats agràries, però que complementen, evidentment, les rendes en el sector rural.

Jo no parlaré ara del tema de la sanitat ramadera. No en parlaré, del tema de la sanitat ramadera; vostè n'ha parlat, se n'ha parlat diverses vegades en aquest Parlament; se'n va parlar, sobretot, en una època preelectoral i crec que la forma en què se'n va parlar possiblement també va ser una eficaç contribució a la pèrdua d'aquests 5.000 milions, d'aquests milions que vostè ha dit (*esbrancament en un sector de l'hemicicle*) que va tenir la ramaderia en aquests...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: No ho sé, escolti: és una opinió meua. En tot cas, hi ha ramaders que m'escolten i podran manifestar si la forma moltes vegades demagògica amb què es va tractar aquest tema (*forta remor de veus*), va afavorir en aquest sentit que els ramaders de carn, els ramaders de vacum de carn perdessin, també, una quota de venda en haver-se utilitzat com una arma electoral el que havia estat (*remor de veus*)..., el que era realment un problema de la nostra...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera, el crido a l'ordre! (*Pausa.*) Segueixi.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. S'ha parlat, també, dels serveis del Departament. Jo voldria recordar-li que aquest no era un debat per passar comptes dels serveis del Departament, però, en fi, vostè ho ha plantejat. Hem parlat dels serveis d'extensió agrària, que nosaltres conservem, que, com sap, al Ministeri ja no existeix l'extensió agrària perquè a l'última reforma de l'organigrama ministerial és un tema que, ja, en aquest moment, no existeix.

Jo he parlat d'incertesa i vostè ha parlat, evidentment, que això és un joc lliure de mercat. Evident, però jo també voldria que aquest joc lliure de mercat es jugués amb uns paràmetres, amb unes coordenades que no fossin variables. Jo també hauria volgut que un equip ministerial hagués previst les quantitats de diners que havia de destinar a la modernització de les estructures agràries, per aplicació del Reglament 797 de la Comunitat, a través del Decret 808, i que no s'hagués trobat el nou ministre, senyor Pedro Solbes, quan arriba al Ministeri, de veure que no té diners per aplicar el Decret 808 i que, com manifestava alguna organització agrària, hi hauria subvencions sol·licitades pels agricultors que no es farien efectives, —sol·licitades l'any '89—, que no es farien efectives fins l'any '95. Això, evidentment, és una incertesa previsible, era una incertesa previsible i, en aquest sentit, crec que no es pot acceptar que aleshores, de cop i volta, es paralitzi un decret d'ajudes a la modernització de l'empresa agrària, que és precisament aquest empresari que vostè deia, senyor Vilalta —i comparteixo la seva opinió—, aquest empresari que creu en l'agricultura i que per això vol modernitzar la seva explotació i per això busca les ajudes comunitàries, però busca també les ajudes, la contribució de la seva butxaca per millorar aquesta explotació agrària; i no pot ser llavors que això, de cop i volta, quedi en un moment donat paralitzat i que no tingui una continuïtat fins al cap d'una sèrie de mesos i que es digui, a més a més, que no es podran fer efectius aquests pagaments i que la Generalitat hagi de subscriure un conveni amb les entitats de crèdit per avançar aquest 50% de l'impost de les subvencions, perquè aquell agricultor, aquell ramader que ha volgut modernitzar la seva empresa, que ha volgut tirar endavant la seva empresa, pugui d'alguna manera rescabalar-se de les inversions fetes i no haver d'esperar el retard amb què arribarà aquell pagament. I val a dir, evidentment, que quan nosaltres fem aquestes actuacions, quan fem aquestes actuacions des del Departament, ho fem amb coneixement també de les persones del Ministeri perquè no volem en cap cas que la polèmica entre institucions, la polèmica entre competències, perjudiqui l'agricultor, que és la persona que ens mereix el benefici de la nostra política. I per això aquest avançament d'aquest 50% va ser una cosa informada prèviament amb el Ministeri i crec que ha estat

positiva, aquests 1.300 milions de pessetes que s'han avançat als agricultors que havien endegat una millora d'estructures a través del Reglament 808 i que se'ls hauria retardat molt el seu pagament.

Ha parlat vostè, també, del tema de les cooperatives. Jo en vaig parlar ahir, del tema de les cooperatives. Jo vaig fer unes propostes de vuit punts. Avui vostè ens ha llegit aquí un reguitzell de propostes de vint-i-cinc punts, un darrere l'altre, que espero —esperem, el nostre Grup— poder llegir i, evidentment, amb les coincidències que pugui haver-hi amb les nostres propostes, esperem, doncs, que també puguem donar-hi suport per obtenir unes resolucions que siguin favorables al sector agrari com a conseqüència d'aquest debat general.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Vilalta, té deu minuts per fer rèplica.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, excusin la meva vehemència si és que ha estat excessiva, però es deu deure a la meva primera intervenció. Jo crec que no. En qualsevol cas, ha motivat una intervenció molt més engrescadora del conseller entrant directament en els problemes i no lliurant-nos una memòria, que és bona i que és positiva, però la memòria cada any arriba, suposo, als diputats i, per tant, hi ha ocasió de conèixer-la quan es presenta; aquells són els números freds.

Vostè utilitzava ahir, i avui una altra vegada, arguments d'autoritat per avalar les seves posicions. Jo el que he dit abans simplement és que la gestió de la seva conselleria no havia contribuït a millorar els problemes de l'agricultura de Catalunya. Vostè això ho posava en dubte. Jo utilitzaré només un argument d'autoritat: el principal sindicat de Catalunya, la Unió de Pagesos, va lliurar-li una comunicació a vostè que comença de la següent manera: «Ens dol profundament haver de fer esment al fet que moltes de les propostes que us fèiem pocs mesos després de prendre possessió com a conseller i que en posterioritat us hem fet de forma reiterada, encara hagin de constar en la nostra plataforma reivindicativa, però considerem que cal fer-hi referència, perquè els problemes de les explotacions familiars a casa nostra s'han més que acrescut des d'aleshores, persisteixen amb la dimensió que aleshores tenien, augmentada per l'agreujament de la no-resolució que aquells problemes comporten.»

Per tant, jo utilitzo com a argument d'autoritat el sector. Nosaltres compartim aquesta apreciació del sector i li diem: miri, senyor conseller, amb les línies mestres que vostè planteja d'actuació futura —formació, normalització i comercialització de productes, programa de reestructuració de cooperatives, reducció de l'impost de transmissions, millora de la base territorial, programa integrat per al desenvolupament rural, millora i seguiment de la política comunitària i adaptació dels serveis que rep l'agricultor—, nosaltres hi estem d'acord. Són les línies sensates que es pregonaren en aquesta cambra fa un any, i fa dos i fa tres i fa deu anys: això és el que cal fer. El problema, per tant, deu estar en la manera de fer-ho. Per tant, senyor conseller, nosaltres no discrepem de les línies d'allò, de les línies mestres que vostè apuntava ahir, de les línies mestres conductores, del que caldria fer. El problema probablement és fer-ho.

Ha fet vostè un esment especial de la Llei de l'empresa familiar agrària i del seu article 18. Jo no sé si l'article 18 està derogat o no; jo crec que no; l'article 18 de la Llei de l'empresa

familiar agrària és el que parla de les ajudes per a la transmissió del patrimoni. Jo li ho llegiré, senyor conseller, perquè vostè ha dit coses molt grosses que jo crec que no havia d'haver dit. A la Comissió d'Agricultura del Parlament de Catalunya —d'aquest Parlament—, en la seva sessió del dia 12 de setembre del 91 —*Diari de Sessions* de la Comissió d'Agricultura—, el diputat senyor Aleu —anterior portaveu del meu partit en temes d'agricultura— presenta una proposició no de llei sobre el desenvolupament d'aquest article, i la subvenció —en aquell moment, proposa ell— del 75% del rendiment de l'impost, donat que l'impost, efectivament, és una competència..., la regulació de l'impost caldria modificar-la a les Corts Generals. Vostès han presentat alguna proposició en el Parlament, nosaltres, probablement, si es decideixen a tornar-ho a fer, a la millor els donarem suport (*rialles i remor de veus*), però mentre això no es faci... (*Remor de veus.*) Escolti, a la millor hi donem suport! Primer han de presentar-la, però mentrestant, senyor conseller... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor conseller, mentrestant, mentre l'impost no sigui modificat, la Generalitat de Catalunya pot, efectivament, subvencionar el rendiment de l'impost, perquè és un impost cedit a la Generalitat.

Fixi's vostè el que li contesta el portaveu del seu Partit en la Comissió d'Agricultura. Diu: «És veritat, com ha dit el senyor Aleu, que aquesta és una qüestió que es té administrada des del Govern català, però el que vostès proposen és que a Catalunya, amb el desenvolupament d'aquest article, amb la subvenció de l'impost, hi hagi un greuge comparatiu amb la resta de l'Estat.» Efectivament! Nosaltres proposàvem un greuge comparatiu de caràcter positiu en benefici dels pagesos de Catalunya respecte als de la resta de l'Estat. Mentre no es modifiqui la naturalesa de l'impost —ho repeteixo: mentre no es modifiqui la naturalesa de l'impost—, vostès poden perfectament subvencionar-ne el rendiment i establir, efectivament, perquè està a la seva mà, el greuge positiu... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. VILALTA I OLIVA: ...el greuge positiu, si correspon. La nostra opinió és que sí, la nostra opinió és que caldria fer-ho, mentre no es modifiqui la naturalesa de l'impost.

En definitiva, jo crec, senyor conseller, que és hora que ens posem a treballar sobre plantejaments seriosos. Li repeteixo que parlem també dels pagesos i de la pagesia, dels agricultors, de les persones que viuen en el medi i que necessiten l'acció d'una administració eficient al seu servei, i que això es faci sense recança, negociant i concertant amb el sector el que calgui concertar i mantenint fonts de comunicació oberta amb el Ministeri corresponent de l'Administració central. A nosaltres no ens trobarà en absolut en una situació de pinyó fix en aquest tema.

Nosaltres sabem que el Departament d'Agricultura realitza —i en la seva acció— aspectes positius i aspectes negatius, exactament igual que el Ministeri, exactament igual que qualsevol altra administració. Nosaltres creiem que qualsevol administració pública, en benefici d'aquella col·laboració institucional que vostè apuntava i que crec que és la peça bàsica per a la realització d'una acció eficaç..., cal intentar buscar els acords quan els acords siguin possibles, quan es pugui arribar a aquests acords.

Jo li asseguro, senyor conseller..., i li prego una vegada més que perdoni la meua vehemència, si és que hi ha sigut..., vostè i

jo hem tingut diverses discussions des de l'any 80, en què vostè es va presentar de diputat per Lleida, però jo crec que en aquest moment els problemes que estem discutint en aquest debat —com deia abans també un altre portaveu— caldria que sortissin d'aquesta cambra amb una miqueta més de llum en l'horitzó, amb una miqueta més d'esperança per al sector, que en definitiva és del que es tracta.

Jo li ofereixo, per part del Grup Socialista, en el que això pugui valdre, sense la ironia sarcàstica d'alguns somriures que s'han apreciat abans, li ofereixo la col·laboració lleial, la coincidència sempre que es pugui arribar a la coincidència. Jo li he formulat vint-i-cinc propostes. En aquelles vint-i-cinc propostes hi han continguts bastants dels eixos que vostè apuntava ahir, i d'altres. Suposo que el problema no està, per tant, en el disseny de les formulacions que caldria fer, sinó a fer-les. Nosaltres li oferim lleialment la col·laboració necessària, no solament perquè aquesta concertació amb els sectors produeixi aquesta, i aquest diàleg franc amb el ministeri es produeixi també, sinó perquè en la principal força de l'oposició, aquí en el Parlament de Catalunya, vostè tingui —vostè o un altre conseller, el que sigui, en el seu moment— la certesa que hi trobarà el ressò suficient i necessari per parlar dels problemes, en benefici de la solució d'aquests problemes, que crec que és el que volen els pagesos del nostre país. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. L'honorable conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor Ramon Vilalta, jo li agraeixo aquesta proposta que fa vostè, de voluntat de col·laboració. Nosaltres, en aquest sentit, volem també concertar, hem volgut concertar aquestes actuacions, aquestes propostes amb les organitzacions professionals agràries de Catalunya, i amb ells hem entaulat una negociació en la taula de concertació per arribar a una entesa sobre aquestes propostes i sobre algun altre punt, també, com el que he esmentat abans, contestant em sembla que era al diputat senyor Pueyo, sobre el tema de les mutualitats, de la creació d'una mutualitat, i també el compromís de buscar una fórmula de reconèixer la representativitat de les organitzacions professionals agràries.

Pel que fa a la qüestió de la fiscalitat, miri, en aquest sentit no hauran d'esperar que presentem una proposició al Congrés, perquè el Grup Català al Congrés ja va presentar el dia 5 de maig una proposició —concretament una proposició de llei— en la qual demanava, precisament, aquest fet que hi hagués una reducció en l'impost de transmissions per a les empreses familiars agràries. Això va ser presentat pel Grup Català al Congrés el dia 5 de maig d'aquest any. O sigui que no caldrà ni que esperi, en aquest sentit, que presentem una altra proposició, però cregui'm que seria bo que hi donessin suport, perquè crec que el tema de les transmissions patrimonials és avui una amenaça constant per a la continuïtat de moltes explotacions agràries de Catalunya; moltes explotacions agràries —comparteix amb vostè l'adjectiu que hi ha posat— productives, viables, però una aplicació d'aquesta Llei, tal com és ara, sense la desgravació d'aquest 90% que proposem les faria inviables en les seves transmissions i això perjudicaria greument la viabilitat de moltes explotacions, que vol dir la continuïtat del teixit d'explotacions productives al camp català.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Vilalta? (*Pausa.*) Té cinc minuts com a màxim.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyor conseller, jo abans li he dit que de la proposició de llei que vostès han presentat —vostès, el Grup que els dona suport— en el Congrés de Diputats val la pena parlar-ne. Deslliurament de l'impost de transmissions en tots els casos, o només per sota dels 50 milions de patrimoni, com apuntava el portaveu del Grup Popular? I, en qualsevol cas, aquí té la nostra resposta: primer caldria definir en un llenguatge en què coincidíssim tots i tots ens entenguéssim, a qui considerem «subjecte preferent» de l'acció de l'Administració pública.

Jo li he fet abans, en una de les meves propostes, una menció que li prego que la consideri en el moment que correspongui. Li he dit: consideració de l'empresa familiar agrària, viable i rendible, i el professional de l'agricultura a títol principal, com a subjectes bàsics de l'acció de govern. A hores d'ara, almenys una comunitat autònoma, la d'Extremadura, ha presentat en el seu respectiu Parlament una proposició per a regular aquestes figures, perquè jo crec que, efectivament, són bàsiques. A qui hem de deslliurar de l'impost? Qualsevol, encara que tingui l'activitat agrària com una activitat secundària, o terciària, o en quart lloc, o només aquells que utilitzen, efectivament, l'explotació agrària com a font de producció? A qui? Parlem-ne. Val la pena parlar-ne. Ens trobarà, senyor conseller, senyors membres del Govern, oberts al diàleg.

No estem en una actitud de considerar que tot el que es fa en un lloc està bé i tot el que es fa a l'altre costat està malament. En absolut. Li hem fet una sèrie de consideracions sobre allò que creïem nosaltres que calia fer aquí a Catalunya, i li diem: considerem que el problema no està en el dibuix de les línies, les línies estan dibuixades des de fa anys i s'han anat repetint, repetint, repetint una i una altra vegada, sinó que el problema està en l'execució, en la pràctica política. I si el seu equip no li funciona i és aquest el problema, rellevi l'equip. (*Remor de veus.*) I si l'equip de la Conselleria no funciona, serà un problema, com diu avui també en unes declaracions el president de la Generalitat, però, una de dues, o l'anàlisi que vostè va plantejar ahir és correcta i els pagesos estan equivocats —és correcta i els pagesos estan equivocats—, o els pagesos tenen part de raó i alguna cosa falla. Perquè, en allò que caldria fer, els diversos portaveus hem coincidit en les línies mestres.

Jo crec, senyor conseller —acabo ja, senyor president—, que vostè, en una d'aquestes intervencions finals, parlant del tema del clembuterol, ha posat en clar relleu allò que no ha de ser. El problema no és que es parli del problema. Es parla del problema perquè el problema existeix! El problema existeix, en aquell moment més que ara, perquè en aquell moment vostès van fer deixadesa de les seves funcions més que ara. I, per tant, aquest és el problema. Siguin vostès eficients en la seva gestió i, encara que no mengin bistecs de vedella en públic, el problema no es produirà; però el perjudici que s'ha produït en el sector ramader no l'imputin a aquells que han demanat exigència i rigor a l'Administració, sinó a aquells que, amb la seva deixadesa, han permès que el problema es produís. I si parlem en aquests termes i en aquest nivell, senyor conseller, jo li asseguro que la possibilitat d'entesa, ara i en el futur, serà gran amb el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta.

(*Remor de veus. El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana per parlar.*) Sí, tingui present, senyor conseller, que obre torn, eh?, després d'intervenir vostè. Parli, parli, té la paraula. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Només volia dir que les propostes de resolució que vaig presentar aquí coincideixen amb les propostes de la taula de concertació amb les organitzacions professionals agràries de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Vilalta, el mateix temps que el senyor conseller, eh?, no més.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Sí, sí. El problema, senyor conseller, l'hi repeteixo, és que aquesta concertació no s'hauria produït molt de temps enrere, si es tractava de concertar. Li he llegit, com a argument d'autoritat, la comunicació de la Direcció de la Unió de Pagesos quan a vostè li fan entrega d'un document que contempla precisament les propostes de les quals vostè ha extret —vostè ha extret— una sèrie de consideracions, i no les ha recollit totes; n'ha agafat només una part. Per tant, jo li segueixo dient: el document aquell, que anava encapçalat per aquella comunicació de la Unió de Pagesos, en què es deia aquella valoració que jo li he llegit abans, contenia més propostes que les que vostè ha plantejat. Les que vostè ha plantejat, sí, i unes quantes més.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps; se li ha acabat el temps, senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, per què demana la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, tal i com ha anunciat esta Presidència, si s'obre torn, el Grup Popular voldria fer ús d'est dret. (*Veus de: «no!». Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Torn amb el senyor...?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Perdoni, senyor president...

(*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Parera.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PARERA: Senyores i senyors diputats, aquest és un debat de gran importància per al món rural i per al conjunt de la pagesia. Jo diria que també és extensiu al conjunt de tota la societat catalana, i si ens trobem aquí, al llarg d'aquests dies, analitzant el problema agrari del nostre país, és també —com s'ha dit abans— per la voluntat manifesta del molt honorable president, ja que és ell qui demana que es dugui a terme.

Jo tinc aquí l'honor de representar el Grup de Convergència i Unió; que dóna suport al Govern de la Generalitat. I vull manifestar, en nom del meu Grup, la plena satisfacció per la realització d'aquest debat, per l'anàlisi rigorosa i profunda que en tot moment ha sabut plantejar el conseller d'Agricultura, senyor Vallvé. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PARERA: Aquest debat vol representar també, davant del conjunt de la societat catalana i l'agrària en particular, el

compromís profund de no defugir uns problemes, uns problemes que vénen de lluny i que en molts casos tampoc les solucions passen desgraciadament per les nostres mans, ni la capacitat dels acords d'aquest Parlament, ni tampoc des del Govern de la Generalitat. De tota manera, lluny de defugir aquesta problemàtica, apuntem el repte, la voluntat de trobar-hi solucions sense escatimar-hi cap mena d'esforços.

Des de Convergència i Unió no podem contemplar una Catalunya sense un sector agrari equiparable al conjunt de la societat catalana. És de justícia que sigui així, però a la vegada és una voluntat política, i avui, tot just quan han passat pocs mesos, dos mesos d'unes eleccions, que per cert donen majoria absoluta a Convergència i Unió per tenir plena responsabilitat de govern fins a l'any 96, per pròpia iniciativa estem aquí celebrant aquest debat. I, a més a més, si un sector de la societat catalana a partir dels anys vuitanta, una força és rotundament majoritària en el món rural i l'agrari en particular és precisament el Grup de Convergència i Unió.

Aquest grup des de fa uns anys, des de sempre, té un programa que ha vingut aplicant i un compromís de programa que vol aplicar en el futur d'aquests quatre anys, però és la seva voluntat intentar-ho fer amb el màxim suport, i així ens ha anat la intervenció, les intervencions del conseller amb les forces parlamentàries presents en aquest Parlament, però a la vegada fer-ho extensiu també al sector representatiu que avui també es troba aquí i les seves puntualitzacions prioritàries. En els anys vuitanta l'agricultura catalana ha sofert una gran transformació, i s'ha de reconèixer que aquest sector ha fet un esforç gegant per adequar la seva explotació i per fer-la competitiva. Això sol mereix reconeixement de tot el conjunt de la societat catalana. El sector agrari, enfront d'una societat industrial i de serveis, que durant un dècada ha tingut un fort creixement ha hagut de patir la seva reconversió, i això és un fet que generalment quan el sector industrial i de serveis creix, desgraciadament, es nota la baixa i a més a més coincideix amb una reconversió, es nota la baixa de la renda agrària.

A més, hem de tenir en compte que des de l'any 86, i fruit d'un precipitat acord, estem a dintre del paràmetre d'Europa, de la Comunitat, i això ha produït uns aspectes negatius, aquesta precipitació, que ha portat grans daltabaixos de moltes produccions, però a més això no ha estat correspost, com entenem que li tocava, per part del Govern central en afegir, en complementar aquelles ajudes que a partir de l'any 86, a partir de la nostra entrada resulta que la Comunitat deixa d'aportar, que tradicionalment i al llarg de vint-i-cinc anys venia fent d'una forma tradicional. I tot i aquests desavantatges, el sector agrari català disposa avui i ara d'uns sectors organitzats tecnificats i productius. Ningú ho pot discutir, aquest esforç és superior a la resta de l'Estat; sectors com el cultiu de la fruita, l'avicultura disposen d'unes organitzacions productives d'uns volums que els fan competitius en el futur.

Convergència i Unió contempla una agricultura i una ramaderia on la figura del professional, que també se n'ha parlat avui, estigui especialitzat, estigui tecnificat i sigui el prioritari i, dins d'aquestes línies, precisament, ens congratulem que en el Congrés de Diputats la setmana passada es vagi aprovar una esmena que redefineix molt clarament i que ha de projectar i que ha de clarificar la proposta de qui és el professional i qui no és el professional del sector agrari. Lògicament, lligat amb l'empresa familiar agrària.

Per tenir aquests professionals s'ha fet un gran esforç de formació: catorze escoles i les que s'estan fent donen una formació i en alguns casos, fins i tot, un reciclatge quasi permanent, per tenir aquesta figura del professional. L'Institut de Recerca, l'IRTA, dóna suport a una investigació i a una tecnologia pròpies. Les denominacions d'origen, més que cap altra autonomia de l'Estat espanyol, donen qualitat als productes, la recerca de l'artesania, races autòctones, productes de qualitat donen personalitat i fan que es diferenciïn entre si unes qualitats i un producte típicament català.

Un altre aspecte importantíssim a tenir en compte, per al nostre grup, és no deixar de cantó la Catalunya rural, la que disposa de pocs recursos naturals, la que té una molt baixa pluvio-metria, la que té un clima continental, una orografia difícil, unes produccions tradicionals que estan en desavantatge enfront dels competidors comunitaris, però, a més a més, aquesta agricultura, tenim la obligació d'ajudar-la fins aconseguir que per si sola pugui arribar a tenir, amb l'ajut que això representa, una renda, un salari interprofessional. (*Remor de veus.*)

Sabem en tot moment que en l'ampli espai del territori es dóna aquesta situació, i, dins d'aquesta línia, cal destacar la importància que hi juga també el manteniment de l'home en l'equilibri del territori. Dins de la Catalunya rural, hem d'impulsar iniciatives que puguin generar renda, no directament de la producció agrària, sinó per vies indirectes: els productes artesanals, l'agroturisme, la caça, la pesca, l'esport, la conservació del medi, el paper prioritari de l'home com a conservador del territori; aquesta definició de dos tipus d'agricultura, que és la que ha descrit el conseller, és la realitat d'avui i necessita dos models de suport, molt diferenciats entre si, però que una societat justa, com vol ser la nostra, no pot oblidar i ha d'intentar ajudar per igual.

El conjunt de la població agrària activa catalana avui, tot i que només representa poc més del 4% de la població, té un pes important en l'àmbit de la Catalunya rural; les seves estructures socials, econòmiques i representatives, les valorem nosaltres com a bones i qualificades, són en tot moment, també, un reflex del conjunt de la societat catalana. La seva estructura s'acomoda també, d'una forma estable, amb unes institucions representatives d'avui a Catalunya. El paper que els sindicats agraris en col·laboració amb les institucions han assumit i han d'assumir en un futur és molt gran. Les diverses agrupacions de defensa sanitària, vegetal, forestal, etcètera, vertebren els diferents sectors productius; la federació de cooperatives agràries, les societats agràries de transformació tenen representativitat social i econòmica que ningú avui pot discutir.

Donada aquesta riquesa representativa, és voluntat del diputat que us parla i del seu grup que tota la política agrària que pugui sorgir d'aquest debat es continuï fent amb una àmplia col·laboració dels sectors socials i econòmics que acabo de descriure; aquesta, a més, és una pràctica que ve fent el Departament i això és fruit d'una col·laboració que va començar en les èpoques de la Generalitat provisional a través del Consell Assessor d'Agricultura l'any 78, i que no s'ha trencat en cap moment, sinó que més aviat s'ha anat eixamplant.

Durant aquests últims dies aquest diputat, com molts d'altres, i és la meua obligació, hem estat analitzant tot un conjunt de propostes fetes arribar del sector, de posicions molt diverses, i ha arribat a una clara conclusió: la societat catalana està orga-

nitzada, és àmplia i diversa, però sap molt bé el que vol i té molt clar el que defensa i és molt conscient, també, a l'hora de fer propostes, de les limitacions pressupostàries, i reconeix que en aquest moment s'està disposat a fer un gran esforç polític per part del Govern per pal·liar aquesta situació.

Desgraciadament el Govern de la Generalitat no pot per si sol resoldre la problemàtica global del sector agrari que peteix avui. I, reconeixent els compromisos i les propostes del conseller Vallvé, que accepta i es compromet a impulsar en un futur d'immediat, però aquestes propostes qui les elaboren són les taules sectorials, que, conjuntament amb el Departament, en aquestes propostes juguen el paper prioritari els sindicats i les cooperatives, per tant, els sectors econòmics i socials.

I jo em pregunto, senyores i senyors: aquest diàleg de col·laboració, és també a la resta de l'Estat una pràctica habitual, a les setze autonomies restants? La resposta és un no rotund. I jo me'n lamento, que això sigui d'aquesta manera, perquè una concòrdia en tot moment seria positiva.

Se'ns diu també que l'Estat espanyol ha viscut una queixa generalitzada de mobilitzacions el 9, el 10 i l'11 d'abril passat. És veritat, de cap a cap del territori de l'Estat. I això, senyores i senyors, no és cap novetat. És, fins i tot, una pràctica habitual a partir de l'any 76. I potser moltes de les reivindicacions que es fan aquí són fruit també de la queixa generalitzada arreu de l'Estat espanyol per la influència que tenen aquí.

Jo tinc la sensació que des dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, com més se'ns exigeix en segons quines propostes, vint-i-cinc punts..., i jo pregunto: han estat quantificades les solucions, el pressupost que això representa, aquests vint-i-cinc punts? Jo crec que, donat aquest excés de peticions, que va més enllà de les possibilitats, el que queda queda al descobert, jo diria, d'acord amb les seves intervencions, que, fins i tot, caminen per un camí molt feble, i que les responsabilitats que es tenen fora d'aquí estan molt mal resoltes, si més no, fins i tot per resoldre.

En aquests últims dies —i el porto aquí, també— he estat analitzant l'acord del 25 del 5, o sigui, del divendres de la setmana passada, signat entre les forces sindicals i el Ministeri d'Agricultura, i arribo a una trista conclusió: no s'ha arribat al fons del problema agrari espanyol. La quantificació d'aquestes propostes és vaga. L'únic compromís de què parla és de si se'ns treuran les peonades teòriques; si es revisarà per treure-les, quan és un problema que els sindicats fa més de dotze anys que es manifesten envers això. I l'única quantificació a què l'acord del Ministeri amb els sindicats arriba és de 30.000 milions de pessetes per a tot l'Estat espanyol per a crèdits de campanya.

Aquesta és la realització: programes de millores tècniques, pla de normalització de productes, desenvolupament d'una llei de contractes agraris, elaboració d'un llibre blanc... Aquí, diversa gent ha parlat també de llibres blancs, suposo que en tindrem molts d'aquí poc temps. Tot això val més que res, però poca cosa més, i podem potser dir que val més això que res, però no entenem que fora d'aquí s'afronti amb el realisme i la profunditat i amb les mesures pressupostàries que cal el problema agrari.

En primer lloc, des de fa molts anys hi ha primer, aquí a Catalunya, un diàleg de col·laboració amb els sectors representatius i productius. Això ha permès que es fessin efectius acords de concertació agrària, fruit de les propostes elaborades en el si de les taules sectorials.

Constatar un diagnòstic i un projecte clars, concrets d'actuació per a una nova concertació agrària; programa de desenvolupament rural, programa de reestructuració com s'ha parlat aquí del món cooperatiu, serveis agraris, fiscalitat agrària, programa de comercialització i normalització de productes agraris; programa per a la formació continuada i permanent del sector agrari; proposta de conveni per a les relacions amb la comunitat; anàlisi de les assegurances agràries; elaboració d'un pla forestal nacional agrari.

Totes aquestes propostes actuals sorgides del mateix sector afectat s'han fet en col·laboració amb el Departament i marquen el camí, molt clar, a seguir. El conseller Vallvé ha estat molt clar; una vegada feta l'anàlisi de la situació de la nostra agricultura en els moments actuals situa el marc d'actuació en el qual ens podem moure. Elaborar un programa d'actuació molt concret i la voluntat d'aplicar-lo immediatament representa avui un compromís polític amb un considerable cost econòmic alhora per poder-lo aplicar.

Donada la delicada situació que pateix el camp català tenim una voluntat política d'actuació molt clara, però no d'una forma arbitrària com un govern que té majoria absoluta podria fer, sinó tot el contrari. El Grup de Convergència i Unió portarà unes resolucions prèviament debatudes i elaborades pels sectors més representatius del sector agrari català i el Departament d'Agricultura. Aquestes actuacions s'ajustaran a les propostes i compromisos que el conseller Vallvé ha proposat al llarg d'aquest debat.

I aquí sí que un constata la diferència d'un document amb l'altre: no és el mateix aquest feble document que no concreta res, elaborat i aprovat divendres passat, i signat pels sindicats, que no pas aquesta proposta seriosa de divuit temes que aporten els sindicats, que aporta el Govern i que amb una mica de sort —i és la nostra voluntat— gran part d'aquestes propostes es poden aprovar com a resolucions demà.

I què concreten? Una clara defensa d'una agricultura moderna i competitiva, que produeixi productes de qualitat i per a un mercat obert, ample i cosmopolita. La defensa i la definició i concreció del professional agrari, que ha d'estar ben preparat tècnicament en el marc de l'empresa familiar agrària, contemplant un reciclatge quasi permanent. La reestructuració del sector cooperatiu, el sector econòmic tan fort com és el de les cooperatives, i quan es parla de cooperatives no es pot parlar de dues cooperatives, perquè hi ha molta gent que es pot sentir agreujada; n'hi ha més de cinc-centes en el nostre país, n'hi ha unes quatre-centes de taxades; hi ha moltes agrupacions de productors que fan un gran esforç durant un grapat d'anys per transformar, per modernitzar, per ser competitius, i no es pot parlar només de dues o tres que puguin sobresortir en els rànquings econòmics. Aquí ens ho juguem tot; tots els pagesos estem jugant fort en el tema de les cooperatives, en el tema de les societats agràries de transformació. I nosaltres d'això fem una anàlisi positiva, responsable d'aquest sector. (*Remor de veus.*)

El compromís també d'elaborar un projecte de llei, per transmetre al Congrés de Diputats, que modifiqui la legislació de les transmissions patrimonials a les empreses familiars agràries. D'aquest tema, se n'ha parlat i, fins i tot, també, per aflusions, se m'ha descrit que nosaltres vam rebutjar —i ho tornaríem a fer avui, ho tornaríem a fer avui— el fet de l'aplicació del 75% només per a Catalunya. O és que a la resta de comunitats de l'Es-

tat espanyol s'aplica el 75 o el 90? No. Encara que tinguin competències i les que no en tenen tampoc, perquè, si no, li poden proposar a l'Estat que allà ho fessin, i tant és que estiguin governades per un color polític o per un altre.

Per tant, crec que hem de ser coherents en aquest plantejament; per a aquest plantejament esperem tenir el suport de tota la cambra per elevar-lo al Congrés de Diputats i que allà tingui un resultat positiu i que concreti, molt clarament, que arribi al 90%, amb les limitacions que això pugui comportar després per al patrimoni, les quanties que pugui representar tot això.

El nostre Grup també és partidari que la Conselleria d'Agricultura disposi del màxim de competències, tot i que això és una responsabilitat que, de tota manera, això ho volem assumir. A més, voldria concretar-ne una de pendent: el control de frauds, l'entrada de productes alimentaris de la Comunitat. Avui dia patim un gran descontrol; aquí, desgraciadament, entra de tot i això provoca, en moltes ocasions, l'ensorrament i, per tant, la ruïna de molts productors, però, en contra, quan exportem tenim tota mena de limitacions i, a més a més, en alguns aspectes si no ho renegociem tenim aranzels fins a l'any 96. I, per tant, un clar desavantatge amb els altres països de la Comunitat i ja no cal dir amb aquests acords que l'Estat espanyol signa amb el Magrib i que condemnem a la ruïna alguns sectors agraris del Mediterrani. I per això és coherent, quan es parla de la renegociació del Tractat d'adhesió, d'una renegociació. És clar que sí!, tant de bo!, l'agricultura en sortiria ben parada, perquè hi ha sectors, com per exemple els fruits secs, que, si no és així, d'altra manera no se'n poden sortir.

Troblem també molt encertat impulsar la creació d'un servei de seguiment de la política agrària comunitària en col·laboració amb les organitzacions agràries, amb participació d'elles en el si del Patronat Català Pro Europa. I nosaltres també som molt clars a l'hora de manifestar-nos sobre la població agrària actual. Sabem que representa poc més del 4 i escaig per cent, i tenim molt clar que no pot disminuir i més si tenim en compte que quasi un 60% d'aquesta població té una mitjana d'edat que supera els 55 anys.

Queda molt clar, doncs, que tenim un interès per mantenir els pocs joves que queden i tota la població agrària que hi està treballant en aquests moments. Però és de justícia social que contemplem també unes jubilacions anticipades en els casos que no hi ha continuïtat generacional, en els casos on les estructures no tenen possibilitat de fer-se viables o en zones on, desgraciadament, no s'hi poden trobar altres alternatives.

I, dintre de la reforma de la PAC, vostès saben que hi ha prevista la jubilació anticipada, però el Govern de l'Estat, que li pertoca aportar-hi fons per poder fer això viable i equiparable a les jubilacions anticipades dels altres països, no aporta res del que li pertoca.

I, per aquesta causa, què és el que passa? Doncs que les jubilacions anticipades quasi en tot l'Estat espanyol pràcticament no s'han aplicat, perquè no resulten, perquè són antieconòmiques. I, donada aquesta situació, també tenim nosaltres la voluntat de cercar aquests mecanismes necessaris perquè es puguin acollir a Catalunya amb els fets diferencials que he anunciat abans, aquestes jubilacions anticipades. Això és de justícia social per a la gent que ho ha donat tot, que en el medi on es troben no té mitjans per poder-se'n sortir i que aquesta justícia social li ha d'arribar per a ells.

Jo no en volia parlar, però ja que han tret documents aquí, desqualificant possibles acords, en podríem llegir d'altres de recentment publicats que diuen tot el contrari dels mateixos sindicats, i no voldria parlar-ne, però diu: «Considerem positius els resultats perquè pràcticament tots els punts de la nostra plataforma reivindicativa han estat recollits, de la proposta del debat de la taula de concertació del 21 de maig.» O sigui pràcticament ara mateix. Aquesta és la línia de suport amb les organitzacions que s'ha donat.

Hem celebrat aquest debat i nosaltres n'esperem un efecte altament positiu; positiu perquè creiem en l'agricultura, creiem en els pagesos, creiem en el sector. (*Remor de veus.*) No entenem... Això els que som creients, és clar que sí... (*Remor de veus i rialles.*) Els sectors de la pagesia, de la ramaderia, crec que també han de confiar en el país, han de confiar en les seves institucions, han de tenir confiança en tots nosaltres. La realitat és que hi ha problemes; no solament aquí, els problemes agraris són transmesos a tot Europa. Els anys noranta no es poden contemplar —s'ha parlat aquí— com els anys setanta, que només es tractava d'arribar a produir per a un mercat que era necessari, per a uns productes que no eren suficients. Ara hi ha excedents. Els plantejaments són diferents, però, en canvi, hi ha un sector que necessita un suport. No podem contemplar un país sense una agricultura, sense una pagesia equiparada a la resta de la societat; hem de donar confiança, des de les màximes institucions, des del que representa aquest hemicicle, la màxima representativitat del Parlament de Catalunya, que aquest sector agrari, que aquest sector ramader té unes institucions que, donades les dificultats, farà l'esforç de posar-lo a l'altura perquè pugui competir colze a colze amb el conjunt de la resta de la societat catalana.

Jo espero i desitjo poder coincidir amb la majoria de resolucions que es puguin presentar demà. De totes maneres, tenim

molt clar el nostre Grup les propostes que s'han de fer, perquè tenen un aval important. No solament n'estem convençuts nosaltres, sinó que els sectors afectats les desitgen, i, per tant, també les proposen. Aquest és un fet diferencial, aquests acords, que, desgraciadament —com he dit abans—, no es donen en altres llocs. Aquest és un aspecte positiu de la convivència que hi ha a Catalunya, també en el to d'aquest debat, en general —en el to d'aquest debat en general. I això és importantíssim i ho valorem positiu. I entenem que si aconseguíssim que el conjunt de la valoració d'aquest debat fos que a partir de demà primer de tot hi hagués una consciència catalana, que el conjunt de la població de Catalunya sapigués que hi ha uns problemes..., però que, a la vegada, hi ha una voluntat manifesta de trobar-hi sortida, i, a la vegada també, aquesta sortida que es proposa es fa conjuntament amb els sectors afectats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. Senyores diputades i senyors diputats, els prego una mica d'atenció, uns moments.

D'acord amb l'article 124, del Reglament, demà a dos quarts de nou començarà el termini per presentar propostes de resolució. Aquest termini finirà a dos quarts de deu. La Mesa es reunirà aleshores per admetre a tràmit les propostes de resolució congruents amb el debat i les comunicarà als grups a les deu. A la mateixa hora, o sigui a les deu, s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals, el qual termini finirà a les onze hores. A dos quarts de dotze es comunicarà als grups parlamentaris les propostes admeses per la Mesa i la sessió es reprendrà demà a dos quarts de dotze amb el debat i votació de les propostes que siguin presentades.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia.)

Nota de rectificació:

Al DSPC- P, 5, del 13 de maig de 1992, a la pàgina 198, on diu: «senyora Lissind» ha de dir: «senyora Lizin».

